Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

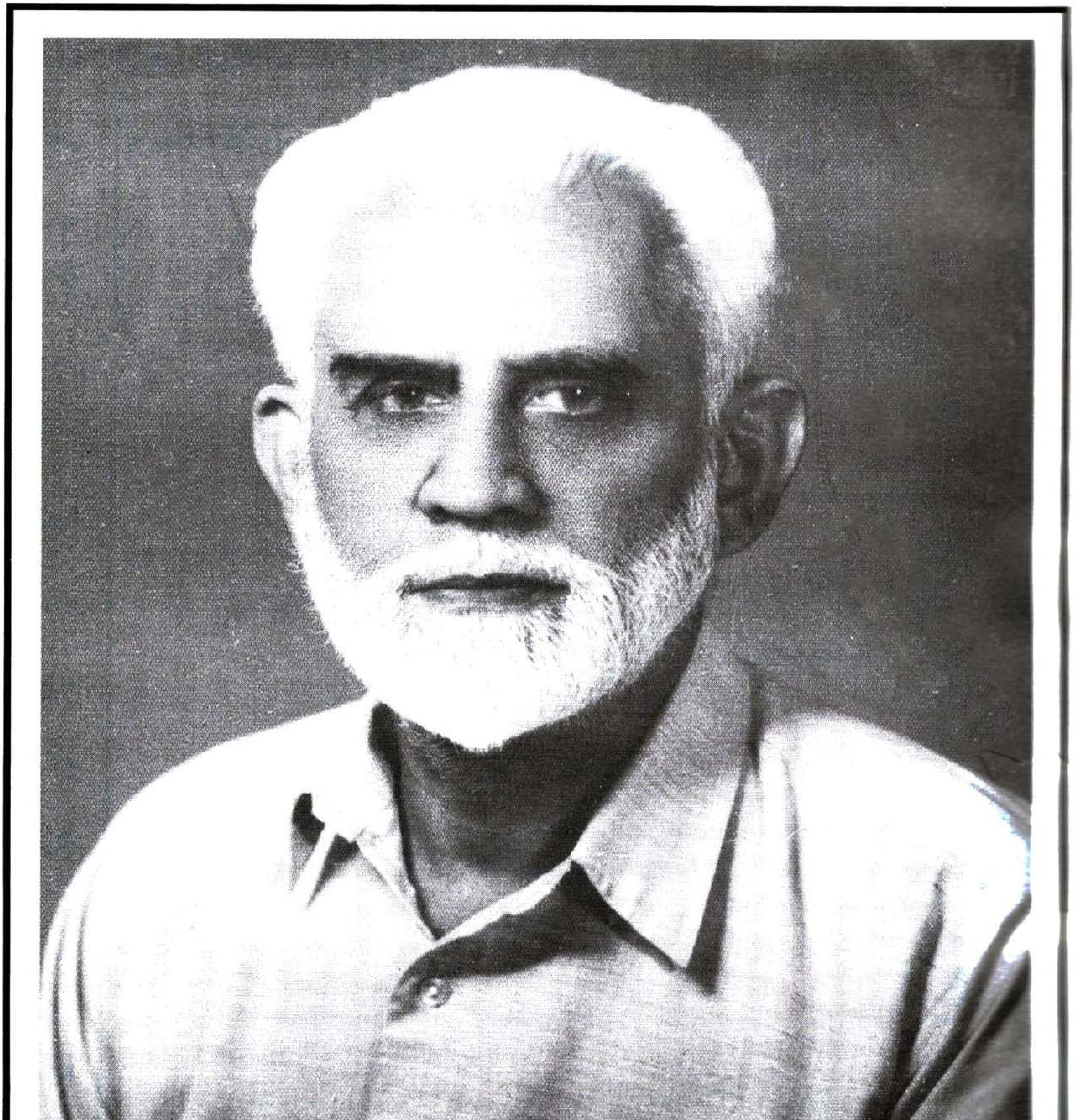

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو اوښکو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
پېښېدو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختياره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ټيکوونکي کېښې محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ م

شمېر ——— ۵۰۰

قيمت غير مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ———

کاتب محمد رسول پښتو اکېډمي

د موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مئینان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	ویده بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نژدې دے - ځکه چې ښه انسان دے خو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتو او د غېرت خبرې به نه کوم - ځکه چې دغه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - خو دومره قدر له به اووايم چې دغه ښکلے شاعر - اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې ځنې بيا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم اېښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - خو د مغموم غوندې خوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په ناخوالی را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړې - دَ فائیل دوه پانړې مې چې واړولې نو په دریمه پانه دَ اولنی مضمون نوم وهٔ " خلورمه لور " په لوستو مې ئې شروع اوکړه ، اولنۍ پانه ورپسې دوئمه پانه او بیا دریمه پانه - تلم ورپسې دَ هرې پانړې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سپوا کیدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زیاته اوچه او چه کیده - غوږے به مې زیگ زیگ کیدو او تا سو یقین اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پانه سرته اورسیده نو په ځان هڅوړ وهٔ وم خو رنهې ترمې ترمې او بنکې مې دَ سترګو نه را روانې وې په مخ مې خورې ورې بهیدې او په ګریوان کښې مې څڅیدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوتې اووتم او هغه دروند فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه ګورم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زیگ زیگ شو - هره یوه قصه یو غم لړلے غم زپلے او غم سیزلے داستان وهٔ - یو دَ بلې نه زیاته دردیدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوسته او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم یوه سړیکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا څومره دښمنې خلق دي پاره څومره غمناک دے څومره دردیدلے او تنګ نیدلے دے -

مغموم ډیره موده ما په رپېړیو اوریدلے وهٔ - "دَهدایت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحيتونو نندارې کړې وه - څو ما ته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شيندلې شي - زه نه ومه خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي - ما ته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وه يو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلې رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار څو وه، څو دې نه خدا ئے شته چې نه ومه خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلې شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر څه حقيقت دے - د "واقئ" قصې نه دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" فائيل راکولو نو ورسره ئې راته دا و ئيلي وو چې دا هر څه چې ما ليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې اېښودے

شوے دے - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرڅنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته وے اؤ یار او مې لوستې خو زړه د رنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څه بد کړې دي چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو
وشتو داستانونه د رسره هم شته نو په دې غمونو ژړلې ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د
لوستونکو نه د څه ساعت د پاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړه دنګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نۀ دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولئې - د خوشحالئ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زۀ غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اُصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب دَ "تور او ربل تورو کمڅو خیرې" لوستلے وهٔ دَ هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړهٔ کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خبر څو وهٔ چې خپله دَ ځوانئ شاعرې دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې دَ ځوانئ رباب او ټنګولو پکار څو دا وه چې دا
دَ ځوانئ شاعرې دې په ځوانئ کښې چاپ کړے وے او په دې عمر
کښې دې ددې عمر شاعرئ له کتابي شکل ورکړے وے - زما دَ دې خبرې
په جواب کښې مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې لالا ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ دَ خلقو المیه دا ده چې مونږ دَ مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نهٔ شو کولے - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضئ مطابق نهٔ چرې تېر کړے دے او نهٔ ئې
تېرولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانئ شاعرې خو به ما هله په وخت
چاپ کړے وے چې زهٔ دَ ربړیو دَ دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ورېوخت شوے نهٔ
وے - ځکه چې په ربړیو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو
زهٔ یواځې دَ ستمو د ښتانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نهٔ شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه ئې شاعري ډېره کړه - هغه شاعري چې دَ طالب العلمانو او زلمو به
خوښه وه هغه شاعري چې زما په هر هرنحن به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شاباسے راکولې چې شاید انداز ئې نه وه - زما دپاره شاعري
ډېرول نا ممکنه خبره وه خو لاله! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وهٔ - او یا چې زهٔ د رېډیو د
یو اهم پروګرام "جرګه" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندا سور جرګې ته راغلم نو ځوانانو او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه کهٔ ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زهٔ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - دې
انسان دا فطرت دے چې په کوم کارکښې هغه ته زیات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډیو پروګرامونو ته اَړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د ننوتو په وخت زهٔ صرف یو شاعر وم - او چې
رېډیو ته ورننوتم نو زهٔ اناؤنسر هم شوم - کومپئیر هم
شوم - پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډراموهیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چانه ښهٔ
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وهٔ
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
داکوشش وهٔ چې زهٔ دې د هغه په پېش کوونکي ډرامه کښې حصّه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلے شو -

لالا! ته خو په رېډيو کښې پاتې شوے ئې - تا ته د ځوانو خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښو افسرانو کښې يو مشهور نوم د قاضي احمد سعيد صاحب هم دے تا ته پته ده چې هغه به د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ دغه قاضي احمد سعيد چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په سائيکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اوليدو نو تپوس مې ترې اوکړو چې قاضي صيب وليمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې او وليمه صباله ده خو نن ماځيګر له "محمد بن قاسم" ډرامه نشر کيږي او ما سره تا نه بغير بل څوک داسې نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به مهرباني اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بيا به راځې - نو ما قاضي صيب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بيان مې په دې پوره اوکړو چې په رېډيو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسيم شوے وه او زما اوريدونکو د رېډيو د پروګرامونو په هره برخه کښې زما آواز اوريدل غوښتل - زما کردار اداکول ئې پکښې خوښول - د خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو کښې به ئې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بيا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٌ لاله ! دا ئې لاڅه کوې، دَ ریډیو دَ عروج په زمانه کښې چې دَ هوا په چپو صرف دَ ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن دَ پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ دَ هدایت خان او پاینده خان دَ کردارونو نه علاوه دَ ریډیو یې ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم دَ ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو دَ یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډیو ونکو ته دَ یو نوي پروګرام ''خوابهٔ تراخهٔ'' او دیو نوي توم ''سرچکې'' سره مخامخ شوم - اوٌ لاله زما په ریډیو یائې ژوند کښې زما دپاره دا یوٌ ''ځلنده'' دور وهٔ ، یو داسې دور چې ما پکښې دَ پښتون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما دَ شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل دَ ریډیو په مهم کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو ''دَ خوږو و ترخو'' دپروګرام په تخلیق او دَ ''مرچکې'' په کردار فخر محسوسوم - ''خوابهٔ تراخهٔ'' یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او ''مرچکے'' دَ دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به دَ ادب او دَ نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله دَ ریډیو په دې دومره ناوزګاره او کنجي لکه ژوند کښې کتې ما دَ اولنې دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ماسره کنې وخت وُه؟ زهٔ کنې په بې شميره ځايه تقسيم شوے نهٔ ووم؟
نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما دَ دوېم دور دَ شاعرۍ طمعه زمانه
ولې کوئ؟

ما چې دَ مغموم بيان واؤرېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي
چې دَ ريډيو په دومره ناوزګاره ژوند کښې دَ مغموم نه دَ دوېم دور
او دريم دور دَ شاعرۍ طمعه کول زياتے دے. زهٔ دا منم چې مغموم دَ
ريډيو په ژوند کښې ډېر نهٔ هېرېدونکي کارونه اوکړل دا رونه اداکړې
دي لکه "خوابدهٔ تراخے" او "سرچکے" به تر ټول عمر دَ خلقو ياد وي -
او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښے وُو، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا دَ طباعت دَ مختلفو مرحلو نه تیر شوے دے نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائی پروګرام "خوانږه تراخه" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُو چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې دَ دې قصو۔ واقعو او حادثو دَ اوریدو یا د لیکلو په وخت زما زړه ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه دَ خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې دَ دې واقعو د لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سیلاب بهیدلي وې هم هغه رنګ دَ رنګ او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو دَ سترګو نه داروانوُم۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوريدونکو ته او وئيلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شريک کړے شو ل - خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي دې کتاب هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ- دهرې واقعې په لوستوئې کهٔ دَ اوښکو لړۍ دَ سترګو نه رارواننه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته۔ زما د مضمونونو- واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم ځکه چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تاله پوره اونهٔ خيژي دا مضمونونه ما دَ ريډيو د اوريدونکو د پاره خاص دَ ريډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم وئيلے چې " ارمانونه حسرتونه " کټي دَ افسانو مجموعه ده -په دې کښې به افسانې هم وي -په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وَي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولي داسې واقعې دي چې بنيادئې په حقيقت باندې اېښودے شوے دے -دا رشتيا، قصې مې راجمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپر ځولۍ ډکه کړي - انشاءالله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوؤ میاشتو ماشومه لور آخر مړه شوه خدائے دې اوبخښي .... خو یقیناً چې خدائے به بخښلې وي ځکه چې د دوؤ میاشتو د ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پیدا کیږي .... او داسې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر اوکتے شول .... د چا په پیدائښت چې د زرغون مور خپلې انږور له په خوله کښې د پېغور پېغورونه ورا ومنډل او د چا په پیدائښت چې د زرغون تبر په سرو سترګو اوژړېده - ولې ....؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوے پکار ؤ - د زرغون د مور نمسے نه نمسے پکار ؤ - خو د زرغون په قسمت کښې زوے او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسے نه ؤ .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه اېښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کندو کپرو سر شوه .... د حالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دایانو سره مشورې اوشوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووے چې

ماشومي له د خلوېښتي نه اګاهو اګاهو په سود کړي انکار کښي په
سروکړو سیخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړي چي د زرغون زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومي دواړه پوندې په سور کړي سیخ
او دا غه چي خدائے پاک د د له نمسے درکړي - چي د جینکو پا تلې
به له شي - دَ زرغون د سور زړهٔ ته دا صلاح برابره وه..... او آخر
بوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه دَ نغري په سور انګار کښي ښخ
کړے شو.... او ربلېدو - سیخونه سره کېدهٔ - ماشوم دَ چیلي نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښي ترلي په خوا بڼهٔ خوب اوده وه..
.... ماشوم کلی نهٔ وه خبر چي په څهٔ ساعت پس څهٔ قیامت
راتلونکے دے - ننګی کلی نهٔ وه خبر چي دا او سنے خوب دَ دې دَ ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چي بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب او نهٔ
کړے شي..... او چي څهٔ ساعت پس به و نو.... دواړو سیخونو یو
ځنځ ناري کړل - دَ ماشومي د خولې نه داو تلي دردېدلي سوزېدلي کوکیکه
د سحر په خاموشۍ کښي خوره شوه - په ټول کور کښي د سوزېدلي غوښي
بوې شو.... د ماشومي مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چي
او ئې ته را ننوته نو دَ زرغون سور لکه خونړے سره کړي سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لوړ ورپېوته... لور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او..... (په ژړا) دا ولې ؟ بچې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لور دې څهٔ اوکړل هی..... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښي منډم - ته
نو دا شي تاخو زما دَ زوے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

کړې دې - بل څهٔ علاج ئې نۀ ؤ - جینئ له مې پوهٔ ندې اوداغې چې زما زوئ له خدائے پاک زوئ ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څهٔ اوکړل - دومره ظلم .... زهٔ به دې مړه کړې وم - ماله به دې ستړګې ړندې کړې وې، خو دې ماشوم له به دې دومره درنه سزا نهٔ ورکوله .... بي بي دَ دې څهٔ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوئ نهٔ راکوي .... ډیر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه روخته - دَ ښتو په سر کینیناسته - ماشوم ئې په غیږ کښې واچوله - هغې ورېتې ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپینې پاڅې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې نه چړا وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړهٔ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړهٔ نه وینې څڅېدې - خو په خوله ئې هیڅ نهٔ شو وئیلے - دَ ماشومې لور سره ئې لکه دَ لیونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَ دې ماشومې څټې نه ځار شم ته ولې دې ظالمې دنیا ته راتلې - تاته دَ دې دنیا شرمخان نهٔ وو معلوم - تاته نهٔ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - ته نهٔ وې خبره چې دلته دَ نیاګانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... ته ولې راتلې هن؟ ستا په مایانډې هم زړهٔ نهٔ ژړېدو - لو نه خو تل دَ میاندو نه ځار یږي قربانیږي، نو... ته خو هم زما لور ئې کنه ته به نهٔ راتلې - ته به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېږي او زما ژوند درسره هم داسې نه په سروتېکو کېږي .... ته مړه شه لورې - دې دنیا ته ستا ضرورت نشته - د دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېږ اکېدو حق نشته بوراے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او د لته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه شوه - او نحوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بورې بورې پرته وه - خدائے خبر چې څه وختې ئې څواښې پاس اوخته - ماشومې ئې د مور د غېږې نه را وُشوکوله په زنګو کښې ئې ورلوه کړه او په انګور ئې د نحرڅورې کمبل وا چوله ....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پوندې سخاشوې - دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نه د ورځې ستړکه پټه کړه او نه ئې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه د ژرغن د لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کلې د کل کېدو نه ځکښې اوژړېده - د مسېد و نه آګاهو اوژړېده - د غوړېد و نه آګاهو اودوړېده .... نه ئې سپرلے اولید و او نه د سپرلي نه خبر شوه د ما ځېګرنس چې زېړېدو نو ماشومه تورو خاورو ته او سپارلے شوه .... مور ئې ژړل دړ ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې ستړغلې پرسېدلي وُو - د مور د سینې پسې راویخ

شوې وه۔خو د ښکو څکونکي د تورو خاورو د لاندې په جوړه خوب اوده وه .... مور شپه په اوږدو ستوګو تېره کړه ۔او سحر وختي چې ملا بانګ وکړلو مور بُرقعه په سر ادېره ته لاړه ...

لویه ادېره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادېره خاموشه خاموشي ۔ زړه لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي .....کېر چاپېر قبرونه ۔ ډېر قبرونه ۔بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو ۔او ښائسته به ولې نه ښکارېږو ۔ د یوې مظلومې ترټنېدلې ماشومې قبر خو د تاج محل نه زیات ښائسته وي .... مور نږدې لوړ په قبر ورپرېوته ۔قبر له یې غاړه ورکړه ۔ لکه چې نجیله ماشومه لورې سینې ته رانږدې کړه ۔یوځو بې واره چغې یې اووهلې ۔ او بیا.... ؟ ....

ور لورې تابېګاه شپه په دې خوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه ۔ ویرېدلې خو نه وې ... ته خو به اوږدې شوې وې کنه ... لیونۍ زما سینه خو هم هغسې ډکه ده ۔ راپاسه راپاسه چې په نجیلو ښکو دې سره کړم لورې لپښې خو دې بېګاه نه خوږېدې کنه ....

بېګاه خو یه دې ډېوند و دلاسه ترتقې نه وې وهلې کنه ..... ؟ او ته به بېګاه په ارام وې .بېګاه به دې اېسله په آرام خوب کړے وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې تېره کړه ۔ زه خو بېګاه هم ناقلاره وم ۔ ډېره ناقلاره ۔ دومره ناقلاره چې زړه مې بس ټق ټق چاودو۔ اوس مې هم زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرېکې وهلې - د راتللو توان مې نه وُ څو تاله را غلم - ماوې چې شا
دا نوې کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوړې ډېر ښائسته کوټې
دي دے دا نوې کور دې مبارک شه -

دَ مور په مړی کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... د غه سېلاب رو رو کمېد و کمېد و چې دوه اوښکې
ترې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ ککو نه را بهر
شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې
شوې - او څهٔ ساعت پس چې د غه د اوښکو مرغلرې د ښونه
دَ قبر په کلونو را توې شوې نو .... د لُور مور یوه آخرنی سلګی
اُووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چودو .... اُوْ! د بد نصیبی مو
زړهٔ په رشتیاء او چاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد د پاره اونهٔ چوي
نو نور به دَ چا دَ پاره چوي ....؟

دَ مور د پاره په زوے او لُور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګنې د خدائے په نزد زوے او لُور
یو برابر دي - نو ائے د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونړو - ائے دَ ککې
رو نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لُور دَ زوے
نه په هر لحاظ سره ښهٔ ده - لُور څو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ
مور پلار د پاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت بې شانه ډېر جذبات
لري - لُور څو رحمت دے - هم د غه لُور صباله د چا خور شي د چا دَ
[illegible] د چا مور شي - نو ائے د خدائے د قانون خلاف بغاوت

کوښکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر
نه وېرېږئ - ګورې د الله تعالی انتقام ډېر سخت دے - د ظلم انجام
ګورې ډېر بوګنونکے دے - او اے د زړغونې ښځې - اے دیوې بد نصیبې
تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا
خو د دنیا اوسېدونکو ډېر اوږدولئ ډېرې اوکړولئ - اوس مو د هغه
جهان خوشحالی نصیب شه - آمین -

جينه

ے
په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شو نه

د مرګ هيڅ پته نهٔ لګي هيڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله
کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډېر ې اتياره څيز دے د مرګ
د پاره د څهٔ نېټې د وخت او د عمر قيد نشته - او کهٔ شته نو
هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ يوه ناګهاني حادثه ده -
مرګ يو ناګهاني شړک دے چې
په ځا داړې پوځې او خپلې ځوانړۍ ښځې ورته په مړي غنبې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه څته
مرګ د لحد تورو خاوړو ته او رسول
څومره ښکلي ځوانان چې
د پلارانو د ملاتير او د ميندو د سترګو تور وُ
د مرګ ناترسه څپېړې
د دنيا نه پورته کړل
څومره پلاران اوټرېدل ؟
څومره ميندې بورې شوې ؟
او څومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تور سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کښېږي

په سره ډولۍ کښېږي

د خاوند انو کورونو ته راځي وايي څو د څپل تقدير نه خبر نه وي

د څپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوي

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنی

سفر دی او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصيبۍ يو نوی دوره شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه د ګلاب ګل په څېر چې د مخ نه شرمېدو ، هغه چې شفق به

ورته پرسخېدو -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولی -

جبينه ښکلې وه ،

څو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه ؤ -

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کو رونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائېلی شوه -

جبينه که د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل -

جبینه که د جو نو درځو وه ، نو اکبرخان د ځلمو آدم خان ؤ -

دوه ښکلي، یوه پښتنه او یو ځلمی

د تره ټور او د تره زوے -

دواړه د یو نیکه اولاد

ښکلې رشته وه - ښکلې جوړه وه - ښکلي سیالان وو -

او ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره ځغلوي

کوه لاړه نو .... خدائے خیر چې څه چل ؤ -

خو نن جبینې ته د خپلې چاچي راتګ څه بل رنګ ښکاره شو نن

به چې ځغله خپلې چاچي ته مخامخ کیده نو شرمیده به تري اوږغه

وجه وه چې څنګه ئې چاچي په کوټه رابښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه -

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره کینه او چټپړ له -

جبینې د مور او چاچي خبرې اوریدې ډیرې ئې چې واورېدې -

نه پوهیده چې دا ولې د ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړه داسې چې قابو درنه نه دے زړه داسې

چې قابو کیږه مه - که نن ته ئې قابو شوې که نن ته د قابو

ته او وتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے چور ره پچور ره

شي -

جبینه ! د ځان سره ګیا وه ، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غږ ئې تر غوږو شو -

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نچل کور ته یې بوتلے شئ -

لاړه د جیني او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هر وخت
د یو بل په خیالاتو کښې ډوبه ډوبه وو - د یو بل په تصور کښې
به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تصورونو دنیا
یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوو مئینو زړونو درزا پکښې په یو توله وه - حرکت یې په
یو رفتار و -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقا نوره هم سپوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګینو کښې را ونغښتے شو -

او! دوه مئین زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینۍ دنیا په تصور کښې په تېزۍ
تېرېدې او چې اکبرخان د اېجینۍ د کوي وا خسته نو مور
پلار یې د وادۀ بندبنا اوکړه - د وادۀ نېټه کېښودے شوه
جینه په ګنج کښې کښېناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څۀ چل و - د جیني په زړۀ کښې ویره ګونډی؟

وه - خدای خبر چي څه چل ؤ چي نن د جبينې د زړه په دروازې کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خيالونو او تصور رنګينه دنيا جبينې ته څه سپېره سپېره او ورانه ويجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو نکريزو لګيدلو نکريزو نکه چي چيچل کول د هغې زړه غوښتل چي دا نکريزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په يخو يخو اوبو او وينځي - چي دا سوځې لږ په قرار شي - خو جبينې داسې نه شو کولے - ځکه چي هغه په کُنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښکر شو - محفل کښې وَرا .... او ورپسې جنج راغلو د جبينې اوربل خور شو .... ښايسته ټې يې په دوه شو هرڅه د ناوې ښايست او ستائيلو -

په خوشحالو او ننداروو ډولۍ پورته شوه -

د الله الله په چغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه .

او د دې ځاے نه د جبينې د ژوند دوېم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبينې سترګو ته کتل - ډيره ډيرې ګرانه وه -
په جبينې هم اکبرخان کم ګران نه ؤ -

د مينې کور ؤ - د خوشحالۍ او اطمينان ورځې شپې وې چې تيريدې - اکبرخان انجنير ؤ - او يوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلیٰ تعليم د پاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته ووې.

"جبينې خفه کېږه مه زه به که خپرې زدداشم"

"څومره زر به راشې اکبرخانه"

"بس که خپرې دوه کاله دې د سترګو په رپ کښې به تېر شي"

"دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

اکبرخانه ته نه ئې خبر چې دَ جدائې يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وې نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي"

"جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خوشحاله اوکړم"؟

"اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړه ولې دومره ناقلاره دے.

ستالندن ته په تلو زما زړه ولې دو بيږي. ستا په دې تلو کښې

ما ته ځله تباهي ولې ښکارې؟

"نادانې جبينې ستا څه خيال دے چې ستا اکبر به کښې تاهېره

کړي؟"

"ته په ما دا سې بدګمانه ئې"

اوهره ښځه په خپل خاوند باندې تر څه حده پورې بدګمانه وي.

زما ستا په مينه باندې باور دے- ولې بيا هم زما زړه ....."

"د زړه نه وسوسې اوباسه- پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي. بيابيا نه کوي"

"اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم."

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل او دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زه به تا نه هېروم" جبينې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړیدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه ئې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دا دے چې به ځکښې روستو شو نه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو - جبینه کوټې ته ننوته په کټ

کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو ئې اوژړل -

هم دغه رنګ ګروته په ماښاموتو او ماښاموته په تورو شپو

بدلېدل - په هره دوهمه ورځ به د اکبر خط راتلو - د جبینې

سره دَ مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبینې به دیو خط

نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته

اورسید و - او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده دَ

اکبرخان به خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپوره و

ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو -

جبینې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل

لوظونه به ئې ورته یادول - دَ لونګینې خبرې به ئې ورته

لیکلې - ورته به ئې لیکل - چې لونګینه زما ډېره خوښه ده

ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګینه

دې ډېر یاده وي - اوس ئې بابا هم زده کړي دي - په

تا پسې ژړېږي خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط

په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راغلو - زه ډېر

نا روزګاره یم دومره نا روزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ
اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟
دَ جبینې زړهٔ تمکه اونخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو
بل ز لمي دلندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبرخان
هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل
لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو
را اوشوکول او کهٔ لونګینه تره ئې نه خوا بنې زخوا کړے نهٔ وے
نوشائد چې په سرئ به ئې ورته زور کړے وُ - ډیره لویه
صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه دا سې په
اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډیر صبر
ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ
جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت
شوه نو چیله تُور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو
ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستا دا سترګې
دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دا دواړه
سترګې در له ړندې کړم - چې ستا دا غټ غټ کاتي ویلې
شي - چې ستا دا چیې چپې بانهٔ بوډۍ سوډلۍ شي -
ویم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه
را وُشوکوم خو ...... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لُورې -
تهٔ زما لُورې ئې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدايۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي . په
جدايۍ کښې خو د جدايۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارم خو اکبر زمانه په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څه زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېدو چې -

٥ هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نه قبلوم

هر څه وو - دولت وو جایداد وو خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي ....
غم د جبیني زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کوږے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو وروختې تبه
او تبه خے .... او یو ورځ زېړے ماښام چې په جبیني بېهوشي
دا غله ، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له را وغوښته - لونګینه
مور ته رانژدې شوه - د جبیني نظر د لونګینې په غېږ غېږ
سترګو پرېوتو - زر ئې سترګې پټې کړې - لونګینې د مور

په سینه سر کښښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سیلاب داروان وُ - په ترېترې ژبې دَ لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې - لږ څو به را غلے وے - زما دَ زړګي د اسلګۍ څو به دې لږ چې بښلې وې - زما څو دا خیال وُ چې موږ دواړه به یو ځائے مړو - دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره کۀ ستا یاد شې نو ستا دَ رخصتۍ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړۀ شو
ارمان مې دا دے چې په مخکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شوې اکبره جبینه روانه ده یواځې دوانه ده زړۀ چاوُدې روانه ده تۀ خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...
او چې خوا بښې لونګینه دَ مور د سینې نه راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ اووهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې په زیړ مخ په زیړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غونډې خورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

(اسویلی) او... د چا په سترګو چې د حرص پرده پرېوځي او واوړي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار مو نه کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیرخان د مظلومیت قیصه په سترګو بیان وي - رونو که تاسو ګل آباد ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان په جامه کښې د شومخ قصه درته زه اوکړم -

امیرخان د ګل آباد کلي خان و - ډیر درونډ - ډیر خوږ او ډیر د عزت خاوند و - د دې امیرخان د کشر ورور نوم سید خان و - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېږده او . نو په دغه جاېږده د
سپېد خان د حرص تنده سره شوې نه وه . هغه په خپل جاېږده
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل . او دې د پاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار ئې کولو .
راځئ چې د څه ساعت د پاره سپېد خان پرېږدو . او امیرخان
له به لاړشو . امیرخان چې څنګه په ظاهره د روند ښوېږدے او هسې
ورله خدائے ښوئی هم موړ او د روند ورکړے دے . د امیرخان یو
زوے وُ «فرید» د لسو کالو ماشوم . دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل . سور سپین . غټې غټې سترګې . پلن تندے . لوړه د سنګه
پوزه . فرید په پلار د یو ګران وُ . ځکه چې هم دغه یو زوے ئې وُ .
نور اولاد ئې نه وُ . نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ . امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ما سپښین
مونځ له ښارته تلو . هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال ستا
ګرمي وه امیرخان سم د ستره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښارته روان شو . او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې ښهر ته لامیا د پاره لاړ نهٔ شي خو فرید چې د غرمې د دوړی
او خوړو نه مورته ئې او وے چې زهٔ په ښهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم . مور د پر منع کړو خو فرید لاړو د کوشې نه او وتو . په لاره
کښې ورسره خپل تره سپېد خان ملګرے شو . سپېد خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتلو . او څهٔ وخت
پس چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل . نو . سپېد خان

تاسا په فرید د مړی نه اونیوۀ - په مزکه ئې راسو ملولو او دواړه
پښې ئې تکه د شوخ دخپل وراره په مړی ټینګې کړې فرید د پرې
لتې اوتښکولې - دَ ځان د خلاصولو د پره وسې ئې دکړې خو دَ
سید خان دَ زورورو پنجو نه ئې ځان خلاص نۀ کړے شو - لنډه دا
چې بقې سترګې ئې راووتې - په خوله کښې ئې زګونه راغلل او
آخر یخ شو.... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل دپاره
چې حرصي انسان دخپل خوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړۀ
او بیا....؟ د تمکنه غورې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار دَ ارکي چو نیازبین زوے لاش د مزکې نه راپورته کړو او ځت
دَ نهر اوبو ته ئې اوسپارلو - چې نکه دَ مور دَ غېږې په شان
فرید په خپلو څانګونوکښې راغونډ کړو او ځان سره ئې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړۀ ناقلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړۀ کښې قِسم قِسم شکونو
غزونې کولې - پرېشانې زیاتېده دَ زړۀ حرکت چې ورو کېدو -
فرید ولې رانغلو - ولې ئې دومره ناوخته کړو - دۀ ته دَ مور زړۀ
نۀ دے معلوم چې .... زما زړۀ دَ فرید په نۀ لیدو څومره خوږېږي
څرګې وي خو مور غریبه نۀ وه خبره چې فرید سره څۀ کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانې نوره هم زیاته شوه - چې شپه وسوسې
ئې په زړۀ کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېرېدو سره مخ په وړاندې روان
وُ - لاړو ما پښين په ماځيګر بدل شو خو د فريد هېڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځيګر چې اميرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - اميرخان هم په هغه شپه د کور نه رووتو او د
فريد په لټون پسې يې سړي خواره کړه خو تر ماسختن پورې د
د فريد هېڅ پته ونه لګېده - د اميرخان زړه ټکه اوخوړه خو....
هېڅ نتيجې ته ونه رسېدو - په خپل کش ورور سيد خان پسې يې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سيد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې يې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې يې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنو نه په لاس د فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو - سيد خان هم د دې خلقو سره مل کړے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته شا را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په يوې جنګړه کښې د فريد سپين لاسونه وو ښکاري د لالټېنو نو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شو - لاش د نهر نه راوويستے شو
او په غاړه باندې په شين کېبل واچولے شو - د فريد سترګې بتې
بتې راوتې وې - پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې رانيولو
کړو - د اميرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه مخ په کلي روان وُو - اميرخان
سر زوئے په خپلو څانګو نو کښې نيولے مخکښې او نور خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې روان وُو - او چې څه وخت دا ډله د باغ منځ ته را ورسېده نو
ناګهانه د کلاشنکوف یو بار او چلېدو - امیرخان پرمخ راپرېوتو ....
د زوی لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لت
پت پراته وُو - خلقو ورپسې منډې ترې . او وهلې خو د شپې په
تیاره کښې هیڅ پته او نه لګېده چې دا هر څه ولې او شو؟ دا چا
او کړه .... د کلي نه کټ را او ځو بشتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوی دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوټه ور د ننه شو، نو رونې زړه به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ما سره دومره درد پېدا لي الفاظ نشته، ما سره داسې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زړه په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه را کاږم -
د ترین د مور هغه ښونې چغې هغه څیرې ګرېوان او
بربنډ سر .... توبه خدایه توبه دومره لوی غم - داسې ښکارېده
لکه چې د آسمان فرشتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه روڼه سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې د هر چا په زړه کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک دا میر خان
او د هغه د زوی ترین په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ما سره الفاظ نشته -
ما سره حوصله نشته .... او سباله چې د دغو جنازې د کوټې نه
او وتې، نو د ترین د مور لکه چې زړه او چودو - په زړه باندې ئې
داسې تیاره را غله چې دغه تیاره بیا په دنیا بیا نشوه - دغه
تیرې د امیر خان تبر او د ترین مور هم د قبر تورو تیرو ته ورسوله -

د پوډ ټونه روشول - تفتیشونه روشول ، ټپوسونه روشول خو
ددې وراني ماشوري سره را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سید خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بڼیره نس وي -
سید خان خپل ضمیر ملامته کړو چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جایداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورۍ سورۍ کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې
اوکړهٔ - ننه ورځ چې د سید خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید و ټوپک ئې
راواخستو - ګرذنی د ئې ملاته واچوله او په کوڅه اووتو ......
سید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سید خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سید خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سید خان ژوندون - د سید خان کورنی
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونړو ! راشئ اوګورئ د ګلا آباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سید خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سید خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډیر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډیر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې لیونو رونړو مه کوئ ظلم

مه کوئ - چاپېدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - ځکه
چا ځان سره په سر نه ده کې ځولي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي -
دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته اوسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوږنوونکے وي -

٥

ارمان به هغه وخت کښې در شي
چې کښته دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشېر کاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا د وېرې نه ئې حراموته شا کړې ده - بد و چاروته ئې شا کړې ده - او داسې انسانان هم شته چې د چا د ژوند هره لمحه په گناهونو کښې تېرېږي چې د چا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړې ده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې گناه کوونکے گنهگار دے او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوؤنکے

دَ لوئ خدائے مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکولے شي ـ هغه لوئ
خدائے دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره ـ دَ قاتلانو دَ پاره
دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے ـ په دې وجه زهٔ درته منت کوم چې
رونړو داسې بې پروا کیږئ مه ـ داسې بې سره کیږئ مه ـ هسې نه
چې اوبهٔ دَ ورخه تیرې شي نو بیا به کورے خبره کړا نه شي ـ هسې
نه چې دَ ژوندا ګهړئ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے دَ توبې وخت
هم نهٔ وي ـ

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې ـ مونږ نیکان او صالحان
کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښهٔ بد کښې تمیز اوکړے
شو ـ چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو ـ چې د ګمراهۍ او
بدنامۍ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطا نهٔ شي ـ چې په ناپوهۍ
کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نهٔ شو ـ

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان
اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ـ په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف
دَ عزتونو خاوند ـ دَ مرتبو خاوند نو.... هله چې انسان په صحیح معنو
کښې انسان وي ـ چې انسان دَ انسانیت په څوکاټ کښې دننه ژوند
تیروي ـ چې انسان په ښغه لار روان وي ـ او هرکله چې انسان دَ
انسانیت د دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي ـ چې انسان دَ
انسانیت دَ څوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم انسان خوښږي ـ
.. نو شرمخ داهل کوي ـ شرمخ ماتول کوي ـ شرمخ خوړل کوي نو
هله چې ... وي ـ چې د لوږې دلاسه مجبوره شي ـ چې به

ګېډه نه‌ړشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د ونې د سورې لاندې پښتې سترګې پوخوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي دا تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص يې زيات شي - او د بل په مړي غلي کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے روڼو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې جواب راکړئ چې د دا سې انسان نه ګني شرمخ ښه نه شو دا سې انسان ګني د حيوانيت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حيوان - بلکه شرمخ چې کارې د خپلې ګېډې د تنور دکولو د پاره د ژوندو حيوانانو او انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاڅه کوئ - دا خبره به پرېږدو - بل مثال به درکوم بل حقيقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ما ته دا او وايئ چې سپي تر څو پورې وارنه وي راوړلے نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې ليدلي دي چې يو سپي چرې سپي ته لاره نيولې ده - يو سپي سپي ته يې په بد نظر کتلي دي - د غسې هر يو ځناور به راواخلو - د هر ځناور مثال به ځکښې کېدو چې په دې حقله يو ځناور هم د مقرره حدونو نه

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو خیال قدر له هم زمونږ په مخکښې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل اونهٔ کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان نه بدتر شي - په ده باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے بیا خپله نهٔ پیژني، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم - چې ! اے رونړو داسې انسان کښي د انسان بللو جوګه دے - داسې انسان کښي د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان کښي د سپي غوښې د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه د انسان نه انسان نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نهٔ وي دا خو بېر نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غوارم چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان و بئیلے شم او نهٔ بل - ځکه چې داسې انسان د الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوے حد و نو نه تجاوز کړے دے ده د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ داپې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد د پاره د ښکلو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ، داسې سرکښه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ نو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

توږي نه بچوړ شوي وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ -
اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغه ملګرې شوې
وې - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند يوه سلګۍ وه يوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ
زړهٔ د مُسپد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَهغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به د شمشېر کاکا دا
خيال وُ چې ګني درد به لږ قلار شي ځړيکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خيال غلط وُ دردونه او غمونه، ځړيکې او فريادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بيخې غاړه غړې شوي ووَ - او چې ژوند ختم شو،
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توږو غروښونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وينه زغليده اونهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سينه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو اونهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هرڅهٔ يخ يخ شول -
چې شمشېر کاکا يخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستې - تنهاکې اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ يم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ ووَ - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښایسته شه - دا دې کړاو ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالو نه ډک شه - کهٔ دلته د دنیا په اوسېدو کښې انصاف نشته نو نه یه وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته. بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسویلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا د پاره چې د چا د زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

دا سې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شېر پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ هډو څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائیداد مالک پیدا شو - د هغهٔ وارث پیدا شو د هغه ملاتړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړهٔ ټکور، ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لا ډو له ځینې ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شېر په واده کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شېر د واده په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - يو ازې شو،
دَ ژوند په لويه لاره تک خو يو لوے شوا خون وُ خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په وجه دَ تنهايئ احساس ځان ته نژدې نهٔ پرېښودو - دَ ګل شېر
بچې شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې کاره پرزه شوه - کله کله بهر د خپلې تنهايئ
احساس ئې په سينې پورې نيولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالئ اوس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په ډګر سکه
بې مهاره روان وُ - دولت وُ جائيداد وُ - دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله - دا جائيداد دَ ګل شېر نهٔ وُ پېدا کړے - دا
دَ شمشېر کاکا دَ سر خيرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر
خاني کوله او هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائيداد کښې
دَ بې ارزې ژوند تېرولو - هر څهٔ ئې ليدل - دَ ګل شېر سلوک او رويئې
ته ئې کتل خو په خوله ئې غږ نهٔ کولو - ځکه چې ګل شېر ډېر
نيازبين وُ - دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله کيله قدر له
هم نهٔ شوه کولے - خو د خپل نيازبين زوے په بې رُخئ او بې
پروائئ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترګو کښې تېره کړه -
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا دَ زړهٔ په رنځ اخته کړو -
سالنډے ئې منډکرے شو - لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په زړهٔ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخې او د سینې خرنجارې او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سینې خرنجارې د بې واره ټوخې او بلغمونو نه کل شپږ تنګ شوی ؤ . او رښتیا خبره خو دا ده چې زوی له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه نه غوښتل چې د هغه ماشومان دې نیکه ته نژدې شي نو په دې وجه کل شپږ په کور کښې یو خوا ته وړه غونډې کوټه جوړه وه هغې کښې د پلار کټ وراچولو د روبو منګی یې ورته کېښودو او کټوری یې پرې سکور کړو . لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو . تنګه تېرشه کوټېټۍ ځان له یو خوا ته چې نه پرې د چا لاروه او نه به ورله څوک راتلل . ټول له ورځ ټوخې بلغمونه او تنهائي د هغه ملګري وو . دغه یې کور شو، او په دغه کور کښې به د شته جایداد خاوند . د شته زوی پلار شمشېر شپه ورځې یو اځې پروت ؤ .

او یوه ورځ چې د کل شپږ زلموټي زوی اسلم د نیکه کوټې ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو . په تندي یې ښکل کړو او ورته یې اووی چې . بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده . او هر کله چې اسلم د خپل نیکه په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا یې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیے اوښکې یې د سترګو نه بهېدلې . د اوښکو بهیر د بابا د سترګو نه داروان ؤ او چې اسلم سر راپورته کړو نو ... " ته ولې ژاړې بابا یخنې دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم " ..... نه بچیه زما یخنې نه کېږي . زما څوکی مې کېږي . زما په سینه کښې اور بلېږي .

„ نه بابا نن ډېره يخني ده - او ډېره زه تالا کمبل راوړم "
„ نه بچيه زه روس د کومې يخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی يم - روس زمانه کرمې کېږي او نه يخني "
بچيه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو
د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچيه لاړ شه لوی شې -
او .... اسلم چې کور ته راغلو نو پلار ته يې اووې چې
د بابا ډېره يخني کېږي - نو .... کل شپه ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په گودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او واېچوه پرې - اسلم د
گودام نه کمبل را واخسته راغلو د مور نه يې قينچي اوغوښته
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قينچي څه کوې بچيه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځايه کړم نيمه به
په بابا واچوم او نيمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا
په رنگ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شپه لکه چې
د غفلت د خوب نه را بيدار کړو - د زوی ولۍ او پلار ولۍ
احساس يې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار يې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کوټې ته روان شو
هغه کوټې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شپې پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و ....

زوے پلار ته په پښو پړیوتو دپاره روان ؤ زوړنی سر -
ملامته ملامته چې دکو تمنې دروازه یې لرې کړه نو په پلار
ورپړیوتو .... د باباځه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما
او بخښه - زه په خپلو کړو پښیمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سیلاب دَ ګل شپې دَ سترګو نه روان ؤ -
شمشیر کاکا خپل زوے خپلې سینې ته رانزدې کړو - دَ سر
ویښتو کښې یې ورله ګوتې وهلې -
د دا ستا ویښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَدې ویښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې خته - بچیه دَ مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ګل بیا خپلې سینې ته رانزدې کړم
او ستا دَ ویښتو دا مړاوې خوشبویې یو ګل بیا زما
په سپینو ورنتوځي - او زما زړه ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ دوړ نا روزګاره وې دومره ناروځکار
وې چې زما دا معمولي غونډې ارمان دې هم نه شو پوره کولے -
... څوشکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړه
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تود باد درباندې او مه لګه -
دَ ژوند په خوږو مو ړشې - دا سړې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شپه چې دا زړه مې لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشیر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سا لنډۀ لنډۀ شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساه راکښله نو بیا واپس نۀ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوږنو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادم وُ دومره نادم چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې تویې کړې خو وس هېڅ هم نۀ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

سه تر ورخه تېرې اوبۀ بېرته نۀ جاروځي
نۀ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مېښان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځای حاصل شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او دردونو چاودون نه د ژوند یو څو شېبې په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې خو ژوند د پرکړان شو. هر طرفته خود غرضي او فریب دے. اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو هم د حرص پردې راواوړي. مور هم د نام ونمود په خر سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي. دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوئے. د زلمي زوئے د فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي او کري د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي. نو داسې مورته به هم کني څوک مور اووائي. داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو. په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هیڅ هم نشم وئیلے. ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونهو! زړه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مورچې نهه میاشتې اولاد په نس
او ګرځوي دوه کاله پرې یاندې د زړه وینې او څښوي بچې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شو کیږه کړي - بچې
په زړه چاوڅون او شوا خون چې لوئ کړي نو دغه مور
هم ... د دغه اولاد سره زیاتي کولې شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولې شي - او د خپله لاسه چې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي؟ ..... تاسو به وائې چې
نه، مور دومره ظالمه کیدې نه شي - مور دومره سنګدله
کیدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک پخپله نشي نا قلاره کولې - خپله د زړه ټکړه
څو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو ..... رونهو
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې
د دنیا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه پخپله، په خپل لاس د اورسرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یادشي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یادشي - هغه چې هر وخت
یه ې د مور سترګو ته کتل - بچې هر وخت یه ې د مورخولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
نجیل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به یې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوندون مخ په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړېدل د کونډتوب د بې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې.

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د څهرو د لید او ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کوم ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپیرئ وه - دَده د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو دَده د تره لور وه - چې دَده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دوارو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - هغه په خپل زړهٔ کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ښوانه جوړ کړے وهٔ - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشئ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نهٔ وهٔ خبر - هغه ته پته نهٔ وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راوړې دي - د هغې نه خپله غریبي هیره شوې
وه د هغې نه خپله ناداري هیره شوې وه، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټې - د ګټې خاوند شو، په دوارو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نهٔ
برابریدو - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وهٔ خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډیر کم وهٔ - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه کهٔ هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نهٔ برابریدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وهٔ، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور
ته جولئ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نهٔ غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ښوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولیږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نهٔ ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نه دے چې ستا اُور ورته ترغاړه کړم - زه به اسلم له واده کوم نه وو...... وچا عزت دارو کړه د چا یادو خلقو کړه - د جرګو مرکو خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم د پیاره د شیخ آسمان تندر وه - مور د سترګو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور او لګولو- د هغه د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زاری اوکړې منتونه ئې ورته اوکړه - په پښو ورته پریوتو چې مورې دا ظلم راسره مه کوه - دا زیاتے راسره مه کوه - ګل سانګه پردې نه ده، ستا خوریه ده - ګل سانګه پردۍ نه ده زما د تُور تُور ده - زما په نامه ناسته ده - د خوا راسې ناسته ده، مورې اوبه شرمیږو - په خپلو خپلوانو او چم کاوند کښې به اوشرمیږو - د خدائے خاطر اوکړه چې داسې مه کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع نه کړے شوه - او چې څو ورځې تیرې شوې نو خبره خوره شوه چې د اسلم مور د اسلم د پیاره د کوز کندي د خان کاکا اُور اوغوښته، او د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې خوره شوه - هرچا واؤریده - د هرچا تر غوږ او رسیده - اسلم هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ......چې د اسلم په تصور کښې ئې د ژوند شپې ورځې تیرولې چې اسلم سره د نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې چې د خان د پیاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړه غوښتل چې په چغو چغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوژاړي - خو هغې نه څه وېلي شو او نه ئې څه کولے شو - هغې غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي - خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه ئې جامو ته اور پورې کړو - غم ئې زړهٔ ته واچولو - چُپ ئې اونیوُ - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نهٔ د جامې - بس د ناخوالې ژوند وهٔ چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلے غلے او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخے، ښیه ورځ ټوخے - هر وختې ټوخے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تُنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه ګونګې اونښتل - او دغه ګونګې د ننه د ننه د ګل سانګې پړپوس خوړو - د ګل سانګې اینه ئې خوړه - د هغې زړهٔ ئې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښهٔ نهٔ وُ - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وے چې بچیه پردۍ لور به ترکومه پورې ناسته وي - هغوئې به ترکومه زموږ انتظار کوي - اسلم به مور له هیڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووے چې مورې زهٔ واده نهٔ کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم دغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د څهرو د لید و ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له ناسته وه - د فکرونو په تیال به ځنګېده و - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د غه مرض په علاج د هرچا نه ښه پوهېدے شي - خو ..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل ترې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور د پرې منډې ترې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړه وه ..... او آخر یوه ورځ زېړے ماځیګر چې د ورځې نمر سترګے شومانه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو او ورته یې اووے -

"زه موري زما د ژوند شمعه په کل کېده وه - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدا ئے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وينې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته داسوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سينې
ته يې رانزدې کړه او ورته اووايه چې د تقدير ليک نوريدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې ليکلي وُو - موري د
ګل سانګې د ذهن نه د غريبۍ احساس او باسه - او
...... ورته .... او .... وايه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوېلے) اسلم خيره پوره نکړے شوه .... بوه ورځ
غوندې سلګۍ يې اووهله او د دواړو وښکونه يې دوه
څاڅکي تورې وينه داروانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاؤدو .... څومره توره وينه وه، او توره
به ولې نه وه،.. چې د هغه په زړه او سينه کښې
اوربلېدو اسلم مړ شو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنګے اوچې کلکې
سترګې يې اخوا ديخوا واړولې - خو ..... په خوله يې
هيڅ او نه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پيغلې ژړلے هم نشو....... په
شونډو شونډو کښې يې دومره قدر له اووے چې .....

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ترورۍ زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړهٔ چاودے لاړې -
ته څو داکټر وې .... دَ ترورۍ داکټره زویه تا څو به دَ نورو
خلقو دَ رنځونو علاج کولو، خو دَ خپل رنځ علاج دې ونهٔ کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان ووسپارلو - تا نه څو زړهٔ بنځه داست
شنهٔ یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما څو
هم ډېره موده کیږي چې زړهٔ چاودلے دے - ما څو چې ستا دَ
کوژدنې اوریدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړهٔ چاودلے وُو، خو ما
ددې هر څهٔ مقابله کوله ما څو ستا په دادِه هر څهٔ تیرول،
څو چې ته هم لاړې نو.... اوس په دې ژوند کښې څهٔ پاتې شو.
اوس به زهٔ دا ژوند دَ چا په داد تیروم - نور ژوند تیرول څو
ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په کل سانګې دَ ټوخې دوره
راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او دَ څهٔ ساعت ټوخې نه
پس کل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې خو کل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړهٔ اوچولو - او زړهٔ چاودې دَ دنیا نه لاړه -

صبا سحر له دَ یو کلي دَ یو حالت نه دوه جنازې پورته شوې -
دواړه ځواني مرګان وو - دَ دواړو زړهٔ چاودلے وُهٔ او دواړه په
یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې دَ اسلم مور هم وه ..... بیرسر
پښې آبله پښې - سیرې کس پوان - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل -
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اؤ ورته اووایم چې اے

د مور په جامه کښې د خپل زوئ دښمنې ! خپل زوی دې د خپله
لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دی
او یوازې د زوئ نه، د خپلې خوزرې هم - هغه هم ستا د حرص
او دنیا پرستۍ د سره زار شوه ..... اسلم او گل سانګه دواړه انسانان
وو - دواړه مېړنان وو - دواړه شهیدان وو - الله پاک دې ورله
په جنت کښې ځائ ورکړي - (آمین)

مقدسه هستي

روڼو .... څوړو روڼو .... نن به د څه ساعت د پاره
خنداپرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې وشتې پرېږدو
راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه ..... د دنیا
د دې نظارونه د څه ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو ... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لږې نه .... یکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړه پردې
به لږې اولټوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس اوکړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره یې ....
ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته . ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته . څو که چرې مونږ د خپل زړه نه
تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هرڅه شته . هرڅه پیدا کېدونکي
څیزونه دي ..... هرڅه موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړی دی ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پریشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګوري چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي اوکنه .... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوے الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې دَ انسان خوشامندي پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدا ے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدا ے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نه خولې واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه اوغواړو ..... یو حَل نه، دوه حَل نه، درې حَل نه، ټول عمر.... چې تر څو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بیا؟ .... یو ځائے بل هم شته، یو مقام بل هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډیره مقدسه - ډیره پاکه او ډیره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... اوډ مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میانو او زامنو! ستاسو دا زړونه ګنې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات ګنې داسې مړهٔ شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے رونړو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، د دغه مخ د تندي په ګنجو موټو کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سیلاب ګنې زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي .....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے... مور د کور رڼا ده - اے د شته میانو و زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زیروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کنې یل هم څوک شته؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی موري مړ شوم" .....

ولې د بابا نوم نه اخلو - ولې د دادا نوم نه اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اویرېږئ - د هغه موقعې نه اویرېږئ چې مور سر سر تور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د اولادنه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا موئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده -

اے رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے - ګل یو غوړیدلے ګل یو مسېدلے ګل - بلکه مور خو د ګل نه هم ائښائسته ده - د ګلاب نه ښائسته ده - ګل هر وختې مُسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپېرو یادونو نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړژیږي - او مور؟ د خزان سپېرهٔ یادونه د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مُسکا نهٔ شي ختمولے - مور اولاد ته تل په خندا وي - تل به ورته مُسکۍ وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم - د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زیږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي - د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده -

د اولاد د پاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے - د هر اولاد د پاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هم وشته نه -

اے رونړو! د هغه زړهٔ خیال اوساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي - د مور زړهٔ د اولاد د پاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي - څومره غمونه ئې تېر کړي دي - څومره زخمونه ئې خوړلي دي - او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره نفرت راپیدا نهٔ کړو - بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد د پاره د مور په زړه
کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اې رونو! داسې هستي - داسې خوږه مور هم کیني د خراب
سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم
داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم
داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي....
شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته
چې د هغوي د ناړا مور کبله د میاندو په زړونو پولې را ختلي دي-
د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې
دي -

اې رونو دا پولې به آخر یوه ورځ او چوي - دا تنهاکې به
آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسو ته په یقین سره
وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو د پاره یو قیامت
وي - ستاسو د پاره به دوزخ وي - او په سوزیږې کورے....
لوپه به شئ کورے - مه کوئ دو نو د خدائے خاطر او کړئ
چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ-
مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو
غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ
چې د عزت ثوونه تیږ کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې
په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پرېشانئ او
مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېد و د پاره یو آسانه
لاره ده -

"سزا"

ورستے پهار وُه چرګانو کلے په سر را خستے وُه - ځماګل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خوا ارخ ئې واړولو او خپل سرئې په
برستن کښې را ونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُه
نن د هغۀ زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ
وئېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د صبا کېدو ویره هډو ورکه شي - هغه د شپې
نه په رښتیې کښې تخم شیندلے وُه په دې نیت چې سحر
وختي به رېبے اهوم ...... هغۀ ته رېبے او شیندلے تخم
دواړه یاد وُو - خو بیا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
..... بنۀ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږو شو ..... ډېر خوږ اواز وُه - دے د بانګ
د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوانۀ خوب اودو دپاره کوم
پېغام اورولے شي - هر څو کۀ ځماګل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو خو دۀ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن دَ سحر
بانګ دۀ ته مرګ را یاد کړو - دے ئې په دې یاندې پوهے
کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - دَ مرګ هېڅ وخت

نه دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زه ... زه
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوی به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څه کیږي لویه خدایه، دا به څنګه کیږي ؟
داسې خو او مه کړې خدایه .... ما خو د دوی نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوی د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې
.... خو سمدستي د جماګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او د ځان نه ئې تپوس اوکړو، چې ما د دوی نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زما نه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپیرۀ آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کنډتوب د
سپیرۀ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زۀ څنګه برداشت
کړے شم - که فقیرګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زۀ به بچے چا ته وېم بیا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغیر به زۀ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څۀ خوند وي ؟

خدائے خبر چې څۀ چل و چې نن دې ګل ... وو او ئې ګودره

خیالاتو د جما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ .... د مرګ او ژوند د بې شمېره وسوسو یو ورانه ما شوره وه چې د جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه ئې پرېشانه کړي وُو .... آخر راپاسېدو قُلبه ئې راپرانستله جمع ئې ورته په غاړه کښې واچولو او ښځې ته ئې اووے "چې پټي ته ما پسې چاے مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غرمې له سُکړک او شوملې فقير گل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -

قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې د کوټې نه اووتو - قلبه مخکښې او دے ورپسې - او هغه خيالات په ذهن کښې بيا راتازه شو چې کله زهٔ مخکښې مړ شوم نو بيا به څهٔ چل کيږي او که دوئ مخکښې مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کيږي ؟ هم په دې پرېشانه خيالاتو کښې جُمعه گل پټي ته اورسېدو .... زر زر ئې قلبه په پټي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته هډو د وخت اندازه اونهٔ لګېدو چې سر ئې راپورته کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه گل زړهٔ سپين سپين کېدو .... د کلي په لارې ئې نظر واچولو خو فقير گل ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوږ له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې ئې اووے چې فقير گل دوتېد راوړي نو، نو ما به دا لږ غوښندې وښکے اړولے وي ....

نو .... په دې کښې د کلي نه نمبردار سړے راولېږلو چې خان

را غلي دے ټول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ ټول کلے دد حجې اکي يو خان جاګير و - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ....

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کړي کټ کښې لکه د فرعون کېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

رارسولو او ګېر چاپېره به په مزکه ډېښو په سر ناست و -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کښې کېناستو -

خلق په يو څو د سلام د پاره راو چلېدل او په مزکه ډېښو

په سر کېناستل نو خان ګېر چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول را غلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وو نحو....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نه و - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل چرته شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټم

نو درځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه او نه لګېده ، د ځان سره ئې اووے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو ..... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان ورغلي ته

لاړل ... جمعه ګل ئې لاس نیولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر ئې ورته پېش کړو - خان نهٔ
سلام وا خستو او نهٔ ئې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو ...
حکم ئې اوکړو چې په څلور بوټي غوږونه او نیسه ....
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي څو د لسو منو نه به سېوا وه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لد رسي تړکولي .... حکم اوشو چې
دا تیګه جُماګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیګه ئې راپورته کړه او جمعه ګل ته ئې په ملا کېښوده
..... تیګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم او بهٔ تو ئے نشوې -

بل خوا د جُماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادۍ تادۍ
ئې اوه سکرګان ئې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره
د جُماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سړي سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټئ ورله زر اولیږم - سکرګان ئې را اونړول په دسترخوان
کښې ئې زر زر اوتړل - شوملې ئې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته ئې اووے چې بچیه په منډه ښتي ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا د خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُماګل ښځې ته ئې

او وے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د جرې هغه غټه تیګه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز وکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه جرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په جرې را ننوتل .... د جمعه ګل تمبې خان
ته منت او کړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل
ئې ورته په پښو کیښې سوملولو چې دے ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته او ګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړه ګښې رحم را نغلو - د جمعه ګل د تمبې ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانړے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه ګل فریاد او واوره په کیڼو شو .... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تمبې هم ژړل او ورسره
ئې ګریوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښته ئې
هم په موتیو موتیو راشوکولي وو - ډیره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړیده او څنګه به سړیده
جمعه ګل څه ورته ګستاخي خو نه وه کړې - ډیره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او دې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل دې تیګې لاندې ساه
ورکړې چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جُرأت ونهٔ کړي ..... او چې بیا ساعت تېرېد و نو جمعه گل یوه سلګۍ ووهله او ..... فقیر گل یتیم او د فقیر گل مور کونډه شوه.

انا لله وَ انّا الیه راجعون

پښېماني

(اسوېلے) تېر ماسختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې دَ شړه شمو
ډیوه تته تته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو خو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب نن کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېڅلو دا خبره دَ خپلو مغزو نه اوباسي
...... چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ خپلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خو ئې اونهٔ کړو - دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپېڅلو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوهٔ نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټه
کښې په خوا بهٔ خوب اودهٔ ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو .....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئ به

څهٔ کوي ؟ دوئ به څهٔ خوري ؟ دوئ به بيا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوئ به بيا خېر ونه غواړي ؟ ......
نه نه زهٔ خودکشي نشم کولے - زهٔ خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړ په وته نشم پرېښودے -
(اسوېلے) په تاخ کښې بله ډيوه هم هغسې بلېدله - د ډيوې
تورې لوګې داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سينې نه راوتي
ساړهٔ ساړهٔ اسوېلي د ډيوې د لوګو سره يوځاے شوي
دي ..... هلته د ډيوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سينه کښې اور بل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جايداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند
تېر ولو - دغه د نادارۍ ژوند ئې نورې نشو تېرولے -
هغه نورې ناکام نشو کولے - او د سپڅوړو دې خبرې چې
" لاس دې خلاص که څهٔ کولے شې نو ..... "
دې خبرې خو شمشېر دې ته تيار کړو چې يا ځان او وژني او
يا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل د پېل ... " په شته جايداد
کښې دې زما بچي لوږې تېر وي - ولې په دغه جايداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بيا ؟ په ټول جايداد
سپڅوړي ولې خېټه اچولې ده ؟ زهٔ به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوګنۍ نلکي خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کمر دنی یې کیڼې اوږې ته او ټوپک یې ښي اوږې ته واچولو -
...... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه
خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو ....
د ماشومانو مور هم تر هغه ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه ځنډه لنډه او رانښکلې ښکاره شوه ،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړشم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ...... زه یو د
سپېغور پېغور لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور څنګه او زغملے شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلو

لمنې نه د سپڅور، د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
به وتې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپڅورې په سرو وینو
د خپلې لمنې دا تور داغ د تورو نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (رخندا) شمشېر د کړکې او نفرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو. د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي راخور وُ. یوه یوګنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوږه خوب اوده وو.
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بېهوسا او د
پلا لې په سنګرونو کښې اوده وو. شمشېر په تُند و تُندو
قدمونو کوز کندې ته روان وُ. په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو. د زړه حرکت ئې تېزېدو.
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنږدې شو. د سپڅو
د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه راکوز کړو. چارچرې ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئ الله د لویۍ کلیمه
الله اکبر په لوړ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
مُلا د سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولې
شو. خدائ خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو نوے طوفان راپورته کړو. نن خو د سحر بانګ دهغه دنیا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېښلو او شمشېر د خپلو احساساتو په سینه لاهو وه ..... خو خدایږ خبر چې څه چل وه چې نن دے بانګ شمشېر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دُنیا فاني ده - د دنیا ژوند د شمشېر څوورځې دي - د دې دنیا هرڅیز فاني دے - دا هرڅه به د انسان نه دلته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل انسان په مرئ چاړه راکاږي - یو زور راپاسي د بل زور د پښو د خولې نه نوړئ راوُشوکوي یو زور راپاسي د بل زور سینه د ټوپک په ګولئ غارغار کړي ؟ څومره ظلم دے ؟ څومره زیاتې ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشېر زړهٔ ویرې اونیوو ..... رېږدے پرې راغلو - هغه زړهٔ چې څهٔ شیبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو څرغندې شوې وهٔ - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې هغه اور ئې یخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زهٔ به هیڅ کله د جاېداد د پاره د زور په سینه کښې د ټوپک ګولئ سره نهٔ کړم - زهٔ به هیڅ کله خپله تورسرې ورنډار کندهٔ نهٔ کړم - زهٔ به هیڅکرې خپل وریرو نه په لارو کوڅو کښې نو څرېږم و نهٔ ورنکړم - خیبر دے کهٔ زما بچې نهٔ وي ، خیبر دے کهٔ زما په جایداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده ، و رور څوک دے ؟ زما رور دے کنه ؟ دَ رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او دَ سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما متې دي - نو...... خپله وينه هم څوک په خپله تويوي - خپلې متې هم چرې څوک دَ خپل ځان نه پخپله بېلوي ؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کيدے - داسې به هيچرې اونهٔ شي - زهٔ به هيچرې داسې اونهٔ کړم ......

سپفور، دمزکې آمدن ټټهٔ ټول خو پخپله کيږه کښې نهٔ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو.... اے ناپوهه شمشيره دَ سپفور اولاد کښې ستا اولاد نهٔ دے - دَ سپفور دَ اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نهٔ ده ؟ .... خبر دے که سپفور زما د بچو دَ خولې نه نوړۍ راشوکوي ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري - خو زهٔ ؟ زهٔ به هيڅ کله دَ سپفور ماشومان پردو کوڅو کښې لوغړيد وته پرې نهٔ ږدم ..... توبه خدايه توبه دَ دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لويه خدايه شکر دے زما زړهٔ کښې دَ انتقام اور دې په خپل فضل سړه يخ کړو..... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زهٔ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ دَ هر چا جائيداد او نه خو نهٔ وي - زهٔ به دا او کنم چې زما جائيداد هډو وُنه - زړهٔ دومره بې همته خو نهٔ يم چې کښې دخپلو

بچو د پاره به روزي نشم پیدا کولے ـ شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم ـ او اوس ......؟ اوس څم چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم شمشېر د سپغوږ د کوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېدو نو پوے شو چې د شمشېر څه ارادې دي ـ خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپغوږ ته ورتر غاړه وتو او په سنګو کښې ئې ورته ټول قصه تېر ه کړه سپغوږ هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو رټو ئې اوژړل... قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو ـ او چې پخه غرمه کېده نو پخه کر په پولو پټو پړے اېښے وه..... د سپغوږ د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بیلوله ـ او خلق.....؟ خلق حق حېران وُو چې دا څه وو او څه اوشو ـ؟

خو اے دو نو حېرانېدل ئې هه ـ د انسانانو په سینو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پیدا کړي دي ـ د غه د غوښې زړونه نرمېږے هم شي ـ د غه د غوښې زړونه پستېدے هم شي ـ په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي ـ خو کاش چې مونږ د غوښې په د غه یو ټوټه کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره د مینې او محبت او دهٔ جذبات راوېښ کړو

ارمان چې موږ د زهرو په ځاے د گوړې نه کار واخلو چې
موږ په خپل عمل سره يو ظالم په خپل ظلم او يو زياتي کوونکے
په خپل زياتي پښيمانه کړو - په خپلو ناروا موټې نادمه کړو -
په خپلو بدو يې شرمنده کړو -

خو اے رونو زما يوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې
اوتړئ - زما يوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بيا اوگورئ
چې ستاسو ټولې گرانې آسانيږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه
په مينې او محبت باندې بدليږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ
په يوې خوږې درنې او نهٔ شليدونکې ورورولۍ باندې
بدليږي اوکنه - او هغه مشوره دا ده چې

اے رونو د هر قدم د پورته کولو نه اگاهو د هغې
په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې يو قاتل په دې
خبره په سړه سينه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د
پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په
خيال چې هيڅوک به قتل اونهٔ کړي - دغسې د هر غلط
قدم انجام شرمندگي - رسوائي او پښيماني ده نو بيا د پښيمانه
کيدو نه څهٔ فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

تير ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنيا

* * *

"اِنتقام"

(اسو پلے) ژوند .... او ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... د شمېر
یو څو ګهړی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په
ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره د دې ظاهري
رنګینو - سره د دې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند
تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له
تېر وړکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په
ژوند کښې هنګامې راپیدا کوو - رنګینئ راپیدا کوو - کني
حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته د دې دنیا په
مخ کښې یو انسان داسې هم چې د هغه په زړه به څه غم
نه وي ؛ د هغه په زړه کښې به څه ارمان نه وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

د اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هر څوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو کنه!
په دې تریخ ژوند کښې څښې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنه پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به ورته اوتره
وه - هغه چې هر وخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونې د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوکنوونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شوندو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اوربلېده او دود اورد غولېدو د هغې په شوندو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اورپه غړغندو ؤ ---- او انتقام
... د چا نه؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبره له شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شوندو په پارونو څه کار نه ؤ - خو
بیا هم جمالې بس د یو سور په حیثیت د دغه بې ژبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو -
څه اووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه ... ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې به خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه چې هغه مور وه - هغې دا هر څه د مورولۍ د جذبې نه د دېر چې مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهانې مرګ د هغې دماغ مفلوج کړې وه - هغه ئې لیونۍ کړې وه ... څوک څه خبر دي چې دیوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې یوه مور په خپل اولاد څومره مئینه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې شي د جمالې بېوه لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام دې ځانونه پوے کړي ، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله ! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه غېرتې پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوے وُ چې لونګ ئې نامه وه - رونړو د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ مور څنګه لوے کړے وُ - په څهٔ شو اخون ئې لوے کړے وُ - جمالې ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے وُ - او د خپل ګنډتون دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډ تېر کړي وُو - هر دې خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اوړوي .... د جمالې په زړهٔ کښې ارمانونه ټوټ په ټوټ پراتهٔ وو - او کله کله به چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بُوده به ئې رابرابرولهٔ -

او يوه ورځ هم داسې دَ تصوراتو په دنيا کښې دَ ورکې جمالې
ترغوږو دا آواز راغلو "لوټک په سيند کښې ډوب شو"
.... دې آواز د جمالې دنيا دَ سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه۔
دَ مور دپاره دا آواز د شين آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار
شو ۔

رورنو! زۀ درته دَ جمالې دَ هغې چې واره چغو۔ هغه
دَ ليونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې ليونۍ ليونۍ منډې
هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې۔ هغه چې کښېوان
ئې څيرې وېرې کړو۔ هغه چې دَ سر ويښتۀ ئې په موټو
موټو اوشوکول۔ دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم
بيانولے۔ ځکه چې ماسره دومره درد ډک لې الفاظ نشته چې د هغې
د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم۔ ماسره
داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې ورغونډم۔
ماسره دومره حوصله هم نشته چې زۀ درته د هغه وخت او
هغه موقعې حالات په زور زړۀ تېر کړم۔
يو زړۀ جمالې ته او وے چې راشه ته هم سيند ته ټوپ کړه
چې د زوے سره ستا هم دَ لاش هډوکې پته او نۀ لګي۔ چې د لوټک
سره سم ستا غوښې هم دَ سيند کبان اوخوري۔ چې مور او
زوئے دواړه په يو رنګ مړۀ شو۔ خو جمالې دَ زړۀ سنه
ټپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لوټک سره دَ مينې او همدردۍ
دپاره کني دَ اظهار حق ادا کړي؟ او دا حق که ادا شي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اوربلېږي دا به کني سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي- دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم.... جمالي قسم اوخوړ- او دَ دې قسم نه پس دَ لونګ مور دَ اوبو کټورے شونډو ته نزدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو- ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه دَ سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې- خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه دَ چا منت منلو او نه زارۍ ..... آخر تر کومه پورې ... تر کومې پورې به غمژپلې مور دَ تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به دَ خپل قصد پوره کولو د پاره دَ ژوند سره په ړزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - دَ حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو- د ژندګۍ علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې، دَ ماليت يوې زنانه دَ اوبو جام دَ جمالي شونډو ته اونيوه ..... خو دَ لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه بنځې ته اووې چې ..... زما په غېږ پورې خندا مه کوه زما دَ انتقام په لاره کښې اړيکې مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم.... او بې څو لحظې نورې تېرې دې نو جمالي خپل قسم پوره کړو- جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے اوبه ئې دَ حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه ذخپل لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل وا خستو -

(اسو پلے) اے دَ میاندو ذرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور ذړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لږ په خپلو ګرېوانو نوکښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَ میاندو سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلموتهو مهٔ کوئ ګوره دَ مور سره ضدونه قصدونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګان سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې د هر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي ده - او ددې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د طبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسوېلې) روستې پاروُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وېلې - ټوله دنیا په
خوږهٔ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنووُنکې خاموشي
..... نهٔ دَ سپوږمیاں او نهٔ دَ چڼ چڼو آواز - کله کله به دَ یونیم
چرګ آواز په دې خوشې بهېد یا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما دَ ویرې نه خور ووس زړګے به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... دَ اوبو وارمې وُ - پوُم په اوګه پېښې ابله پښې
تُند تُند پټې ته روان وم - لا د راته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لوېي ادیرې ته اورسېدم نو .....
څه فریاد غوږ مې تر غوږ و شو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنووُنکے فریاد - دَ پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - باباګان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زهٔ څو ا
عالم
هم څو څو ځله ویرېدلےیم - دا ډېره درنه ادیره ده - دلته غیب
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واوُرېدو نو رپېندې
وا خستم - د کوکېنې شا ته کښېناستم او غوږونه مې دَ فریاد په
لوُرې اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو دَ زړهٔ
ډتل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې کاڼي يو ځي وُږني غږيږي هر څه په فرياد وو - داسې معلوميده چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملی نو ځکه دا سې په منډه منډه مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستورګه د دې فرياد د اوريدو د پاره په بوګنيدونکو قدمونو رو رو ساينولي را روانه ده.....

زه هم هغه شان غلی ساه دا ښکلې د کوکنې شا ته ناست وم - شپه ساعت تېر شو - رڼا رو رو را خوريده - په خوا او شا جماتونو کښې د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په پښو کښې لا هغسې دم نه و..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد په لوري روان شوم .... فرياد اوس کم شوی و. څه ګورم چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه پښې ئې په شکريزو سره وو خوره وره پرته وه. زړه مې يو درزا وکړو. په سترګو مې تياره را غله ..... دا؟ دا خو د شيرين قبر دی. د ځوانۍ مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مور پلار د اِکې يوزوی شيرين - هغه شيرين چې تيره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه رژولي وو .... هغه شيرين چې د جانې د يو نظر کتو د پاره ئې په کلونو انتظار کړی و ...... نن هغه شيرين د جانې د يو نظر کتو ته مځکښې په دې خوشې بيابان کښې د خاوړو د دې ځلي دلاندې په خوابهٔ خوب اوده دی - ما ته سمدستي د شيرين د وادهٔ شپه را په مځکښې شوه. څومره خوند و د شيرين په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

خوشحالي سوه د شیرین د ولس راوړلي وه او بیا دواړه په شپه
هغه ترتیب ما سخته پورې شیرین په څه کښي د دوستانو سره
څومره خوند تاک کیپ لګولے و - او بیا مونږ هغه کورته په تلو
مجبور کړو - چې څه څوک به ستاسې په انتظار کښي وي .... شیرین
سُکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډېره تادي وه - د هغه په زړه ډېرې خبرې
وې چې جمالي ته یې کول غوښتل - څه ګیلې هم وې او څه مانې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو
سوالونو او ډېرو تپوسونو د هغه په زړه کښي دغ دغ جوړ
کړے و - هم په دغه سوچونو کښي هم په دغه فکرونو کښي د جمالي
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړه پورې څخې نیولے روان و، چې
شیرین خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنزدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هغه په وړومبي ډز شیرین پرمخې
راپرېوتو - جوړې د زړه په سر لګیدلے و - د هغه زړه په سر چې
کوم د چا د لیدو د پاره ناقلاره و - چې کوم په دغه وخت کښي د
مینې محبت د جذباتو ته لبریز و، د هغه زړه په سر شیرین اولګیدو -
او چې د ځوړې خلق ور رسیدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښي هم د هغه په شونډو د جمالي نوم و - ......
شیرین سا ورکړه - د زړه خبرې په زړه کښي پاتې شوې - نه یې
د جمالي مخ اولیدو او نه یې ورته د خپل زړه خبرې اوکړې .....
د شیرین مور لکه د لیونو لامنډې کړې - پلار یې سرتور سر -

او پښې ایله پښې را غلو .... او .... جماله؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سینه په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره
وه - لکه چې جمالې ته وائي چې "اې نادانې پېغلې خفه کېږه مه -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه
یو ارمان موږ ؤ چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره
جوړه کښې زسونړ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په
جنت جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت -
کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوؤ مینو
ترمینځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځوانې مرګ
شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مزکې غبرګ نه خو د جمالې نه .... د دغې په سترګو کښې اوښکې نه
وې .... حیرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول؟ دا زه کوم ځائے
وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم..
او غونډۍ په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
خپل پټون کښېښودو - څو ګړۍ سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په ډېر زوره ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په خپلو ډېرو اوښکو وینځلے
وے خو ..... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه دغې
ژړلے هم نشو ..... او چې څه وخت شافعي بېو اووې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې ددې سره د شيرين د پاره دود او ښکلې
هم نشته .... د جمالې په زړهٔ تياره راغله -- يوه تېره کرېکه
يې اوده هله او بيې هوښه په شيرين راپرېوته .... د شيرين
مور پلار ناوے جماله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کښېني
يې ور واچوله -

رونبو ! ډېر د غم ساعت وُ .... سمه د قيامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېږو نو د شيرين جنازه پورته شوه - د ځوانې
مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د اکي يوزوے جنازه - ديوې ښېې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وزه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - څوجاله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه -
جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
يې جوړ شو او هم هغه د وارده څخرڅې په قبر اوغوړولے شوه ....،
خلق، د کيس زورند سره نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه ديوې ښېې ناوې جماله ده چې بېګاه
يې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زهٔ ور روان شوم -
ما وے چې راپورته يې کړم او ورته اووايم چې اے د اکي يوې ښېې
ناوې،، څه بس دے کور ته لاړه شه -

،، مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا "

څو چې زهٔ ورنزدې شوم نو جالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
.... ،، شيرينه - بيا وفا شيرينه ! دومره خپه دې هم را سره او نهٔ
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مينه ؟ دروغژنه چې مينه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا لیلے نشوه نولاڼې دې څخه له کولې؟ بې وفا دومره ځوبه را ښکاره شوے وے چې د وادهٔ په څهرو کښې خو مې لیدلے قدرله وے نیمه ځوانه زلمیه داسې زړه سړونه شوې - زړهٔ سپېره دې چاته پرېښودم -

شیرینه ماخو د خان سره د ارمانونو یو لویه دنیا راوړې وه - ماخو خان له د خوشحالو یولوئے محل جوړ کړے وُو - بې وفا څنګه دې د ستر ګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې را سره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ځپلو وادهٔ په ورځ د څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلې دي - ستا دې زما د ښکلو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې را سره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره دیوې شپې تاوې زخه په غږه وه - او چې او مې کتل نو په سترګو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې-

(راسو پلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شافیه بیبو راولم او ورته اوښایم چې جمال سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې ته له ادیره ئې اولړزوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورځنګ و - شل کاله وړاندې
چې کوم سیلاب راغلی و او د کوم سیلاب یوې چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سیلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه یې روان و -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوی د ملالې په غېږ
کښې پروت ژړېدو - د دې هر ساعت نه یې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس دا سې غلی شوی ګوندې وه ملاله نه د ځان
د حاله خبره وه او نه د زوی د حاله - په مزکه یې پرته
وهلې وه او زوی ورته په غېږ کښې پروت و - د ملالې ګرېوان
پرانستی و - بې سر - خبره نه څخه - دا سې معلومېده چې
لکه د ملالې ګرېوان هغه زول پرانستی وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې الوتو - خدای خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلدین نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه یوه چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړه به یې ناقراره کړو - د هغې دنیا به یې تیاره
کړه - باران - سیلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه یې

ډېره تسلي کومه چې د ماشوم زوے په وجه دهغې زړهٔ
ته وه - هغه هر څهٔ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دین د هر څهٔ نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویخ او نیم اودهٔ وُ - هغه دهیڅ نه
نهٔ وُ خبر - ګل دین موچي وُ - په کلي کښې به ئې د زړو پیزار
مرمت کولو - د افیمو نشې د هغهٔ نه په ځوانه ځوانئ
کښې بوډا جوړ کړے وُ .... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مسکۍ شوه او
جواب به ئې ورکړو چې خېر دے د وادهٔ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې وادهٔ اوکړي نو بیا ...... بیا به
کهٔ خېر يې هر څهٔ سم شي ...... او د وادهٔ نه پس څهٔ
موده ګل دین سم دم وُ .. د ملالې سره ئې ډېر ښهٔ تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لار روان شو سپکې سپورې-
ستغې خبرې او رټل. هر وخت ئې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو - او یوه ورځ خو ئې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتي د ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسیده ...
او بیا دا څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو - دې ټولو ناراموته ملالې غاړه اېښودلې وه -

دا هر څه هغې زغمل څو .... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سیند کښې د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زوړلے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تور شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورتله .....
په دې کښې شک نشته چې د ماشوم د پیدا کیدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتے چې د
ماشوم زوے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدین
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره ښه وه ......
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې بخو او وه څو .... بیا هم خاوند څو چې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوے درد
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بیوسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملالې به د ګلدین نه دومره ویریده چې
د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته .....
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالۍ دا باندې کړې ېنهٔ ېې اووهله او په تللو کښې ېې دَ رېښې غوټې ټېره لمحه کښې اووے « حرامونې » او دَ دې ټکي په اورېد و دَ ملالۍ په زړهٔ هغه تیارهٔ راغله کومه چې دیر طوفان دَ راتللو نه اول راځي .... کلدین لاړو د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب راغلو - کوم سیند چې دَ ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه وهل هغه دَ ملالۍ دَ سترګو نه روان شو .... چیپې ېې وهلې ..... دَ سحر نه مازیګر شو څو طوفان دکمېدو یا دَ اوورېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چېپو هغه لاهو کړے وے - څو په دې کښې ېې دَ دروازې دَ لرې کېدو آواز تر غوږ وشو .... دَ ملالۍ دَ زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه - دَ هغې خیال وُو چې جوړ موچي کلدین راغلو ، او خدائے خبر چې ولې نن دَ هغهٔ راتللو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو .... څو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُو دروازه هوا لرې کړې وه - په کور کښې کوټ روېهٔ نهٔ وې - دَ جامې سره فکر شو چې دَ هغهٔ دراتللو نه مخکښې دَ سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړي نو بیا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوے په ډېر اپه کټ کښې پر ېښودو او منګے په سر دَ کوټې نه اووته دَ وادهٔ نه پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته دَ اوبو دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُو چې منګے په سر په دې لاره روېوله روانه شوه نو خپل پښلتوب ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځکېږي شو - په بېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه - ولې بيا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره نه وه - دوه کاله آګاه وه چې ملاله منګې په سر د نوړو جينکو سره دې لاره وبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د کلي د خيال او د کلي سره د ژوندون د پسکي په تړلو هغې ته ځان د نوړو همځولو جينکو نه د ېر شسته من او ښکاله ښکارېده نو هغه ټول خيالونه او نو بونه ځو نن دروغ ثابت شول..

.... دا ولې؟ او ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې مخامخ سېند ښکاره شو - چپ چاپ تلې غلې .... او خاموش خاموش بهېده ... ملالې زرزر په تادۍ منګې ډک کړو او په تند وتړې مونو کورته راروانه شوه او چې کورته راغله نو ماشوم چوړې د ېر ژړلي وو - ځکه چې اوس ئې د ژړا په ځاۓ او چې سګې وهلې .... ملالې منګې په کړو کښېښودو - ماشوم ئې راواخستو خپلې سينې ته ئې راجوخت کړو او يوه اوږده ساه ئې واخسته د ماشوم سينې ته په رانژدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمينان اورسېدو - هغې داسې محسوس وله لکه چې د هغې خور وور زړه ئې را ټول غونډ شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سينې پورې نيولې وُ چې په دې کښې کلي ين موچي د پښو د ولچه په لاس په کوڅه رانوتو - او د راتلو سره ئې په مړاوې آواز او وے .....

د نن کار نهٔ ؤ را غلې - بس دومره پېښې مې کتلې وې چې ځان له مې ابرېښم او د چاښو د پاره مې دا پېکه دا وړل ''

ګلدین په دالان کښې خپل د موچې توب د سامان صندوقچې کېښوده او د پښو د ولچه یې ملالۍ له ورکړه او ورته یې اووې چې زهٔ حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم ..... ملالۍ د ولچه د ګلدین نه واخسته په چارګې یې کېښوده او بیا یې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پیشو را غله د پښو د ولچه یې پرمخې د چارګې نه راګزارکړه ..... پښې توے شول او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چاے د څهٔ نه جوړوم - اوس که ګلدین را غلو او خبر شو چې پښې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې پړ ما سخت ناد کوره او باسي - او چې د کوره مې او باسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به د چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هیڅ په حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې یې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم ناجوړه ؤ ټوله ورځ کښې یې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه یې ډکه وه - د ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نور سوچ او نهٔ کړو خو د ولچه یې را واخسته او زر زر یې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دېګ کښې تشې کړې - پښتنې زړې په نغري سوړه کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د جرګې نه را غلو.... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چاې جوش ئې راوا خستل او ګلدین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدین پیالې دکوله او پیالې به ئې تشوله - ملالې په کښېنه
ستر که ګلدین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالې راوشوکوي او ورته ووايي چې
ګلدینه مړ کوه .... دا څه کوې - دا چاې مړ څښه دا چاې
چې په کومو پسو کښې پخې شوي دي هغه پسې په تا حرام
دي - څو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تو لې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نو ئې نه
شوې کنه .... د هغې په زړه يو ه تياره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وو او څه را پېښ
شو - دا نور غمونه کني لږ وو چې دا نوے غم مې د خپله لاسه
خپل ځان له راپیدا کړ و ..... ساک ترې نه سيلۍ اوړے
وُ - ما شوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه ستړے شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پسې ورکړه کنه".... پسې ؟ پسې ورکړم
د څه پسې ورکړم .... در سيني ته ئې واچوه کنه ؟ ....
په سينه کښې څه دي - تا چې کوم پسې راوړلي وو هغه

پېښو توئې کړل - او ما تاله چاړه د خپلې سینې په ښو کښې
ننوځي کړې - هن ! ګل دین دَ کټ نه را ټوپ کړو - ځنځته دَ کټ
سره نږدې ښخته پرته وه - هغه ئې راوچته کړه او چې را
خطائې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو دَ ماشوم د سرنه یوه سره
داره دَ ملالې په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تېره کسریکه او بیا یو څو سلګۍ اووهلې او غلے شو - ملالې
دَ زوئے دَ سرنه دَ وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او ګلدین ؟ ګلدین را پاسېدو - ملاله ئې دَ
څو نښتقې نه راونیوه را وُچته ئې کړه - دهغې مخ په وینو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې ګلدین ورته اووے چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه دَ دې
کور نه چې کوم څوا د ې څو بیه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوئے راپورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سېلاب راغلے وُ - سیند په غورزنګ وُ چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
راغله - دَ نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه دَ دې مور وې هغه
مور چې دې یې لې نهٔ وه - چې دهغې په سینې دې چېرې
لوبې نهٔ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه څوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
دَ دنیا غمونو ژېلې لُورې را څه چې زهٔ دې په خپله

غېږ کښې ځاے درکړم او ملالۍ خپل زوے په سينې پورې کلک
له
نيولے د غه چپې ته ځان او سپارلو، او د غه لويې چپې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه ـ او ملاله
دَ ستړې ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه ـ

اِنسان اؤ انسانیّت

(اسو پیلې) ...... دَدې دنیا په څنګ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پیکنې، تنهائي جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوې زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالوته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې، شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپین بدل شوې دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانو نه ئې په اورستې شوېدي -

خو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوې -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې، دَ ګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځواني مرګانو

دَ خپلې بودۍ مور

دَ خپلې زړهٔ چاودې مور دَ خپلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ سره -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه د تل نه راوتې فریاد اوریدې شوې
هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړې وه -
چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې
ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو
د پلار د سترګو نه داروان هغه سیلاب لیدې شوې کوم
سیلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولې شي، کلي او
ښارونه ورانولې شي -
ارمان چې د ګلاب په رنګې
شیمه څو ارشاه زلمو څو د خپاو کوندو تورې سرو
هغه سلګۍ اوریدې شوې
چې کوم سلګۍ د اوریدونکو په زړونو کښې زخمونه او
پرهرونه جوړوي -
اې د خپلې مور د سترګو توره ګلابه
ته ګنې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نه اورې
اې د خپل پلار د زړه ټکوره ګلابه -
ته ګني د خپل بوډا پلار د سترګو نه روان
د رڼو رڼو اوښکو سیلاب نه وینې
اې دچا تورسرې د ژوند ملګرې په ګلابه ته د خپلې تورسرې
د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتې فریاد
نه اورې -
اې بې غمه ګلابه د غه سلګو څو تول کائنات په لړزان کړې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو څو عرش په لړزان کړے دے ـ

دغه د پلار دَ سترګو اوښکے څو کاڼي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي اوته ......؟

تهٔ بیا هم غبږ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا څو به دَ پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے ـ

خدائے ګواه دے چې تا به دَ خپلې مور په تندي کښې دخفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے ـ

تهٔ به دَ پردو پلارانو دپاره دادو وې

تهٔ څو به دَ پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې دا سې غلے پروت یې

اوس دې ولې دا سې دَ صبر څادر راغوستے دے ؟

اے دَ بې غمۍ په خوب ویده شهیده سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې دَ مور په تندي کښې څهٔ چې په ټول مخ کښې یې کندې کېرې جورې کړې ـ

ستا څوبن پلار څو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې جخت نیولے دے ـ په هر چا ستا ګمان کوي

دَ هر چا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

څو ګلا به !

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل څو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه څو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو د ورځي په تکل کښېږي دے - او په دي تکل

کښېږي چې د هر څه جائزه واخسته هر تندي ته چې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه چې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګي څه د بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګي تندے د بل چا نشته

ستا په رنګي نقشونه هم د بل چا کېږے نشي

نو ځکه زه درته دا وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زه دا منم چې مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي

که مړو د پلار کونښتي ملا چرې پېدے شوے

که مړو د مور پرهر پرهر زړه چرې کتے شوے

که مړو ته د خپلو تور سرو ځېرې ګرېوان او بېرسرونه نیکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے وَ -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سېلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګو نه د اوښکو روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې ځیرې کړېوان
او پېر سرنهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې ځینې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلّي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قرار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې دپاره ورتېکي
نهٔ څځوي چې کني تهٔ دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ داورا
ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
تهٔ دې بیا ژړے ماځیګر مُسکے مُسکے په کوڅه را ننوځې او د
مور زړهٔ دې دربانډې بیا راټول شي .
ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده
دومره هم په زړهٔ پوهیږي کني بس اګې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه بچیه سر را پورته کړه

او مال د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اودهٔ شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راویښوُم

پګیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولیږ، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه ځونهٔ وے لګیدلے هن ؟

تهٔ خوږ شوے ځونهٔ وے هن ؟

چې تا سدګي وهلي نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا و ټلي وو چې " ویٔ مورے مړشومه "

تا نه مور زړرشه. پګیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مورنه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه ! سر را پورته کړه . پګیه

دا تول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اودهٔ شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به ستا مور د خپل خدای نه دا سوال کوي

چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او د لته

تا سره نژدې - ستا په څو اکښې اوده شم

چې زه هم را شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان

کښې تا سره څو اپه څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم

خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما

زړه ته به څو مره تسلّي اوشي - او ستا څوږ وور زړه به هم زما

په را تللو دا ټول غوندې شي - کنه ګلا به .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې

په دې سیلی ګلی او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو

کښې څو مې دا سې یوا ځې پرېږدونشي ......

رونو - څوږو رونو ! د ګلاب د ژوند دردېږ لې قصه به

دا وخت نه څېړم . د هغه د ښه سرې توب یا ښه به هم دا

وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا

خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه

لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ

نه سېوا بل څه نه وو -

زه صرف دا ټپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې

ګولۍ، د دغه څو ږدېږي انسان په سینه کښې سرې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پا سېد و او د دې عظیم

پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغدار ه کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې پښتون سره هم کني څوک داسې د کوکې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د نامې پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په خړ سېلاب کښې لاهو شي ؛ او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوږ خوږو انسانانو په وينو خپلې منګولې سرې کړي -

ته پوهېږم چې دا لاکومه پښتو ده - دا لاکوم غېرت دے - زه خو د داسې خوږ وړ دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د دغه ظالمانو دې حرکت ته غېرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت د بُزدلۍ او بې غېرتۍ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وُه ......بني آدمان خو د دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

ته پوهېږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟

اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کوړے ډېر په مشکله پېدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان توکے شه -

رونې د غه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب، .... د تن نه څلور کاله آګاهو یوه ورځ ..... د ماښام په خړه کښې .... سترے ستومانه په تندو

تُن و قد مونږ د ښارنه کورته راروان وو - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څه
چل وه خو نن د ګلاب زړه څه بې واره غوندې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېده نو ...... درې دوبې دزې اوشوې درې
ګولئ د تمانچې د شپېلئ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ښخې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او ټکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د
مور نیازبین روئے یوه سلګئ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو څو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل .....
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتهې را روانه وه لکه چې د ملا
تیر ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تمانچې درېو ګولو درې ځایه چپ چور کړے وه ....
مور راغله - خپل نیازبین روئے ئې چې په وینو کښې ککړ
اولیده نو ...... رو نو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د لېونتوب حالت په کښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنوونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

او وهلي .... لویو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل ...... څو په ژړا څو چرې مړي نهٔ دي ژوندي شوي - مور د خپل زوئے، په وینو لړلے سر په خپل پښتون باندې اېښود لې وه - او په ژړا کښې یې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني مرګه ګلابه تا څو څهٔ جُرم نهٔ وُکړے چې ظالمانو درله دومره لویه سزا درکړه - تا څو چې څهٔ لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې ویئیلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو د حقې وینا کښې دومره لویه سزا اوې"......

رونړو! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تورسرې بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي ځلور کاله د ګلاب د مرګ او شول - په ځلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو خندا رانغوره نهٔ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د ګلاب د تورسرې آهونه ساړهٔ نهٔ شول -

څو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے د ګلاب نیما غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نهٔ دے ..... بنیئ آدم مړ کیدے شي څو انسان نشي مړ کیدے - ګلاب انسان وهٔ - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او محلت خلقو له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یوه مینه وه - یو محبت وهٔ یو خلوص وهٔ، نو مینه او محبت چرې هم نهٔ مري -

خلوص او شرافت هيڅ کله نه مري ......

. ښتورې دې هغه مېښې دي چې د ګلاب په رنګ زامن يې زيږولي دي. ښتوردې هغه پلارانې چې د ګلاب غوندې زامن يې لوی کړي دي. - ښتورې دې هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان انسان د ښښتې توب نوم وړپورې دی ..... او څکه ځوزه دا وايم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتون هم ژوندي وي. - او اې شهيده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زموږ دا ايمان دی چې ته ښکوا خپله خدای په خپلو رحمتونو کښې نغښتلي يې - نو اې خدای ښښليه ګلا به جنتونه دې مبارک شه -

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځاربېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هېڅ پته نه لګي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي - هېچا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندی یم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یا سږو نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دی ژوندون؟ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې

عَلَمه یو تر بل ځاربېږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

نو راځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - راځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې د یو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقراره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس به کښې داسې وي، په

زړو کښې به یو کس ګنې داسې وي چې د هغهٔ په زړهٔ کښې د هر چا
د پاره، د نوې انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال نو نا ممکنه ده - زما په خیال نو ناشونې ده .....
نشته او نه زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږ ه دوستي کوؤ، مونږ ه تعلق ساتو،
مونږ ه ورورولي کوؤ، خو د دغه دوستۍ، د غه ورورولۍ او د
د غه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مهٔ قرېږه مهٔ وسېږه"
لوظونو باندې او شلېږي - د دې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات خټ به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، کهٔ ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څهٔ
کم نهٔ وهٔ، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې ایښودو ځاے
نهٔ وهٔ .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړو د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه ایښودلي وُو، دواړه د یو کلي وُو، د یو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو، .... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه ښهٔ دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته
وه ..... خبرې کس مې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ واخستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائې ګرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د کبوتر لندې او چورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پړپړېدو
.... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو .... د ګلاب مور
سر توره را غله .... په ژړا راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم دور د
دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وه - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څه خبر وه چې لالا د کونترې په تش
کښې لاړو - د خپل دوست د لاسه ..... ارمان دے چې دغه وخت خو
دا مزکه چاؤدلې وے، ارمان دے چې دغه وخت خو د آسمان نه کانړي
وریدلے وے، خو.... نه مزکه اوچاؤده، او نه د آسمان نه کانړي
اووریدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کانړي ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وه چې خپل دوست
د زړه په سر اوویشتو، نه ..... داسې ډېر ګلابان احمدیانو د زړه په
سر ویشتلي دي او لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به د
یوې کونترې د سره زاره وي،.... نو ځکه خو نه مزکه چرق
چوي او نه د آسمان نه کانړي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو،.... ځواني ئې خاورې ایرې شوه .... مور هم ورله د واده هغه
جوړه راواخسته چې کومه به ګلاب د واده په ییا اننګ اچوله .... او

هم هغه د واده کوله لنګی ئې ورته په سرکړه چې په کوچې باندې به
ده دَ واده څهره تړله ..... دَ ګلاب مړے، لکه د واده د زلمي خاورو
ته او سپاره لے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې دَ ګلاب خوېندې د دوره په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ښنګت غږ وي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د دور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ دَ زوے د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالالا لا کوي - د مزکې مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه دَ وخت سره سره پخپله خوله ورولي ....
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خوږ دوست په وینو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو د کونټ د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُو ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنیا ورځې قصه وه، په درېمه
پېشئ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واوروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو ..... د لویو
لویو فولادي ټمبو شاته، کوم ځاے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه، چې په سرئې لا د واده څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوورېدلے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بند یوان شو، دَ احمد مور
هم د زوئے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خویندې هم دَ
رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئے دَ وادهٔ خوشحالي
لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، دَ شګو کوټنۍ
دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ..... احمد په ژوند و نې لاړو
.... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند
نه ئې توله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د یوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې
اګاهو توول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زیړ شکه کوږکمان، غونډه سونډه
توره بیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو ، احمد ! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو ، آخر ځوان وهٔ ، زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته ، د هر چا نه يې بخښنه او غوښته ، او چې زغم يې تمام شو ، نو سترګې يې پټې کړې ، آوازې يې ددو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه د او اپس شو ل... رونو زهٔ تا سو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور ، پلار او نو ونډو په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه د شمن مې دداسې شپې ، نه ساتي - نو مې مسلمان ددداسې او از نه ساتي د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لېونو د از ه خوله اسمان ته نيولې وه ، دَ احمد خو يند و خو ټوله شپه آسمان په سر را خستے وهٔ ، يقين او کړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....

خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي ..چې احمد له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي ، د شپې په چپه چپيا کښې ، چې ټول عالَم په خوا ب ، خوب اودهٔ وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئي احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي ، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول ، چې د پهانسۍ په تخته به څه رنګ ولاړ دي - او چې څه وخت د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ وئيلي وي ؟ ..... توبه خدايه توبه - يا الله توبه - يا الله اُل اولاد چې دداسې ورځې نه او ساتي - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه او ساتي - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي ته را ورسولے شو ، .... څخت يې مات وهٔ د اَحمد مور سور رومال دَ احمد

دمات خټ نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې مور ساتلی وه،
چې د واده د ښکرېزو په شپه به پرې احمد له څه ګوته ترې - د
احمد مور هم ژوندۍ ته دواده جوړه وه غوښتوله اود واده توله
اوګنګه یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وه - په
مخ باندې یې د زلمي توب نخښې نښانې ځرګندې ښکارېدې -

دونې د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څه کړې دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولی - الله دې احمد
او بخښي ..... زه منم چې هغه قاتل وه، خو د انسان نه په غصه کښې
قتل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وه،

خو اے روښې! اے د ځوانۍ په مینه مستو روښې - اے د
غفلت په خوب اوده روښې د خدا ے خاطر اوکړئ چې لږ ساړه څوړئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل که هر څو
انسان دې خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - - دا شئ به دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت راپیدا کړئ - د انسان سره مینه اوکړئ چې خدا ے
در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوتوبل زادرېنځۍ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

تربور

د زړه پرهرونه کله په ژړا رغېږي شوې نو ما به د اوښکو په ځای په وینو ژړلي وې. د زړه زخمونه کله په ژړا جوړېږي شوې نو ما به په رتهو رتهو ژړلي وو. خو دا زما د زړه زخمونه چې زه يې ناقلاره کړې يم. او دا پرهرونه چې زما د شونډو نه يې خندا راشوکولې ده دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغېږي شي او نه په انګولا.

ترڅو پورې چې زموږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته. ترڅو پورې چې زموږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نه وي راپيدا شوې. ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نه وي رانزدې کړې نو زموږ په معاشره کښې قلارې نه شي راپيدا کېدې. سکون نشي راپيدا کېدې. اطمينان نه شي راپيدا کېدې او زما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي. تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې د غم او افسوس رنګې اوښکې ځلېږي. اې لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو. د انسان د زړه نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل. انسان ولې په حيواني خويونو کښې داسې راونغښتې شو. انسان خو لا ړو حيوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځني موقعو کښې خو انسان د حیوانیت د درجې نه هم راپرېوتو
اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان
وینې څښني - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل
لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړه راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې -
چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا
شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په
تندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا
ستا د مخلوق د پاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هر څوا
ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هر څوا ته پکښې مینه او
محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته
رانږدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري -
چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور
په سترګه اوګوري   تربور زمونږ رور دے - تربور زمونږ
دشمن نه بلکه زمونږ ملګري دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه
زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکه اولاد هم چرې د یو بل دشمن کیدے
شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیاریدے شي -
خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم څنې څوک چاړه
راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي
نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نه مني چې یو رور دې
دا پاسې او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشرې

هغه له دَ ټربور نوم ورکړے دے - يو رور دې دَ بل رور په سينه کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور دَ ټربور په کوکجن نوم يادکړے دے ځو دَ دې دومره دليلونو باوجود هم دَ دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې ټربورته دَ دشمن په سترګو کتے شي - ولې؟ ځکه چې ټربور مونږ خپل ميراث خورن ګڼو - ټربور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتانه هرڅهٔ زغملے شي خو خپل ميراث خور نشي زغملے - هرڅهٔ برداشت کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ دَ تنګ نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ دَ ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے - دا خبره دَ دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد نهٔ وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نهٔ وے نو مونږ به ټربورته د دشمن په سترګه نهٔ کتل - ټربور به مونږ خپل رور خپل خوا خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ دَ حقيقت نه سترګې پټوو - او زمونږ دَ حقيقت نه دې دَ سترګو پټولو عمل ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې يې کونډې کړې ډېر ماشومان يې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره خونې دَ کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتيږي - ځکه خو ماله ژړا راځي -

دَ ډېرې مودې خبره نهٔ ده - دَ کلونو خبره هم نهٔ ده - دَ دوؤ مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې دَ ماځيګر نمر په زيړېدو

شو - چې تمرخیل ځي د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی ځي په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بیړه خپلو
ځیلو چالو ته په الوت وو الغاوُ تلغاوُ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاوُ تلغاوُ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه د مېښ په لاس راوُوتو -
په ځولو کښې جب جُوب وه - په تندي ئې لاس کېښنو تمرپرېوُتو ته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وه نن ملوک خان ډېر
سترے سترے وه - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وه چې ډېر وختي وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "و خدایا ایمان مې نصیب
کړې" لاسونه ئې په مخ را بنکل او نېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبقور داسې ډېر په زړهٔ رااوورېدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نیاز بین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سبقور سره خبرې کولې راروان وه او چې د شهید کنډاوُ نه
راوُ وُرېدو نو ناڅاپه د پوددل خان د تماچې د نلي نه سرې گولۍ
که ... ي لمبې اووتې او د ملوک خان په سینه کښې ینځې شوې -
گولۍ ینځې شوې او ملوک خان هم ینځ شو - هیڅ ئې او نهٔ وے -
چف ... رله ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او دغه ښه او ښکلي ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې مونږ ورته د بېړې بوړ وایو - تربور چې مونږ ئې د دښمن کنو - د پښتو په لغت کښې تربور د دښمن دوېم نوم دے - حالانکې د خدائے په ټین د انسانیت په نیت تربور دښمن نه دے ورور دے - تربور د بېړې بور نه دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه ئې په رګونو کښې ټوپونه وهي - خو د دې دومره نزدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسېده او خپل د تره زوے ئې شپږ ډزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې ملوک خان په د کلي حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - د بدو چارو ئې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو که ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبرو پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سیفور هم خپل پلار چوړې ډېر یادېدو - ځکه خو ئې داسې چې صبرېې کوله - خو ماشوم سیفور نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولۍ د سره زار شو - تېر ماسختن چې د ملوک خان مړے کور ته راوړلے شو نو ماشوم سیفور د پلار لاش ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته په کټو کټو کښې اوده شوے وه څو په خوب کښې يې ځې اوچې اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې د پلار د مرګ ټول ننداره ليده له ځکه خو يې په خوب کښې ژړل - ځکه خو يې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راويښېدو نه پس هم په خندا بدلې نه شوې - د سپفور ژوند يوه سلګۍ شوه داسې سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشوم شونډو خوره وي - د ټربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې زموږ د زړونو نه بغض حسد او کينه اوباسي - چې دا د ټربورولۍ په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنيا په موږ جنت شي - آمين

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی بابا

(اسویلی) دنیا د غمونو کور دی - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دی، که دنیا د غمونو کور نه وی نو نن به سپفور ماما د اسې لیونی سپیلنی نه گرځېدو، نن به سپفوړ ماما د اسې ځیږې گریوان نه گرځېدو، .... مال شته خو د سپفور ماما چامې شلېدلي دي - دولت شته خو سپفوړ ماما لیونی سپیلنی گرځي. ولې؟ د ولې جواب دا دی چې دولت گوري د هر مرض دارو نه دی، دولت د هر مصیبت علاج نه شي کولی - اې په دنیا مېنو رونړو راشئ دَ سپفوړ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اې په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپفوړ ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نه شي اخستی. صرف دولت انسان له خوشحالي نه شي ورکولی، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لیونی شي، په شته جایداد کښې هم انسان بربند شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څو نک پوی کړم رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم رونړو، چې راشئ، اې په دنیا مېنو دولت ته سجدې لکول پرېږدئ.... دولت ته جنگکې او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیرونه مړ ځغرږي کوي، ځکه چې دولت هیڅ ځمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد د هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه اېښودلي وُو، نن به ئې د سپفوړ ماما د دردمنو زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... ټوموره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے - انسان ډېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپږ ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما ځېګر سپفوړ خان د ټېټې نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خپل زړهٔ ورته څهٔ اووے چې تیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خروهٔ چې ..... په دې کښې د سپفوړ ماشوم زوئے شکوړ راغلو

..... بابا ... تماچه ...

چه کې هن؟" ..... "په دې به ډزې کوو ښه" ...... "لاکه چې زه
په ډزې اوکړم" ...... نه پرېږدي چې ته لوئے شې نو بیا به پرې
ډزې کوې ښه" "ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم"
..... "درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې" ...

"هن هن مالا اوس لاکړه"

"درته وېم چې مه کوه ورانے"

"نا زه به پرې ډزې کوم"

"نه منع کېږې؟ که ورانے کوې نو اوبه دلم"

او سیفور خان تماچه راواخسته، دهغه دا خیال وه چې تشه
ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پرېڅې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
"وی بابا بیا به نه کوم" .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سیفور هم په
وینو لپت پېټ زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... "بیا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - پام چې بل ډز اونه کړې
بابا" ..... او یوه سلګی ئې اووهله .... او د دغه سلګی سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو- مور ئې په مخ
رابانډې کړې، د سر وېښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سیفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولې وه.... خو، حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئې په سینې پورې
نیولې دې، چې دا خپله ساه دَ هغهٔ په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې دَ سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو.... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور د ښې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه یې ښکل کړو، په دواړو سترګو یې ښکل
کړو، .... دَ سپفور خوله دَ شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه.... دا سې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، دَ خپل خوږ زوئې وینې، د خپل نیاز بین زوئې وینې
.... او د لته دَ سپفور زغم تمام شو، حوصله یې ختمه شوه یوه
سپړه کړیکه یې اووهله - جامې یې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو.... سپفور لېونې شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ دَ شکور قبر له راغلو، نهٔ یې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
یې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئې مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لېونې دې، نو لا خدائې خبر چې ترڅو پورې به لېونې وي...
په لاړو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زور ړند سر، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اُو! سپفوړ ماما د څه په لټون کښې دے.... د سپفوړ ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا کیږي،.... خو اے بد قسمته سپفوړ ماما، شکور به پیدا نهٔ شي. شکور په دا سې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي. نو ته څهٔ له زوړ ړند سر او تیتې سترګې کړې، ته ولې دا سې سر وهلے بروهلے کړې - ترکومې پورې به کړې.... اے بد نصیبه سپفوړه - اے بد قسمته سپفوړه، ره څهٔ او وېم چې ته څومره بد قسمته يې.....
ستا لاسونه د خپل ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؛ تا خپل نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؛ څکه ته لېونے شوے؛ څکه ته دا سې سر وهلے بروهلے کړې؟

اے رونړو! اے پښتنو رونړو! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې يئ، داد وسلې سره تاسو دا سې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یویو سپاد غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یویو او دلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوډ کوډ په نخرو کړې - د شرافت معیار ګڼي تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،

مهٔ کوئ رونړو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ځوانې دې ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دکلي کیدو نه اګاهو اوړولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د پښ بې اعتباره څیز دے -

او اے سپڅوره ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پوښتوب په خوږتوب بدل کړي - دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پریشانئ شته، او ددې غم، مصیبت او پریشانئ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد- په عقل ستاد رنګ علاج ګران دے - هغه چا تپه کړې ده چې -

ه

دخدائے په لوئے کرم به کېږي
ن
په عقل ګرانه ده زما دجانانه

اَحمد

(اسو پېلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په ستر ګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خشتووے نو مابه درنه څهٔ قدري کم کړے وَه ......

کهٔ زما وس کېدے نو مابه ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پاهې اېښودلے وے - مابه ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبڼې قلارې کړې وې ..... خوځهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوګېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چالو تلے وي .... تهٔ څو مره بد قسمته ئې احمده! ...... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي .... چې تهٔ ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خیال زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......

ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکوړ وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرے زوے وهٔ ..... د ټولونه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ما شومې څټې اخستې
وُو ..... آفتاب د پرورن وهٔ کنه ؟ د پرشوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سرتېکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا دَ ملا تیں مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وهٔ .... او مشرے زوے دَ
مور پلار دَ ملا تیں وي ..... خو نن ستا دَ ملا تیں مات شو، نن
تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا دَ
سترګو تور آفتاب ...... دَ وخت نه اګاهو .... تهٔ غمونو او
مصیبتونو ته یو اڅې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۍ هٔ خوب اودهٔ شو، او تا ته یې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدهٔ!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....
ستا درد که هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... تهٔ به دې غم ته غاړهٔ
غوړې ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې ..... تهٔ انسان
یې .... تهٔ مسلمان یې ..... انسان دَ هر مصیبت مقابله کولے شي .....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه ږدي ..... راځه بوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو اوښکې مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... را ځه ...

روښه! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیو نړے نرو چکے کمزورے سرے دے ..... خو دې نرې نرو چکې انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې ماندہ هډوکو کښې لویه حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نور حالات به پرېږدو - زاړه واقعات او زاړه حالات به نه راياده وو..... خو د نن نه پنځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوے آفتاب سحر وختي په سائیکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله ملګرو سره سکول ته روان شو .... تېر له ورځې په سکول کښې سبق رووېلو او ماسپښین پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د کلي په لور راروان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وُه ..... په خپل ترنګ کښې کورته روان وُه ..... په خپل فکر کښې د کور په لوري روان وُه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړه کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وُو ......

خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ويل .... خو چې د مېچني پهاټک ته ورنژدې شو .... چې د خپل کلي او کورنه لا دوه میله لرې وُه ..... نو د مخې نه یو ټرک لکه د اجل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاله خبرېده و خبرېدو ..... نو دغه ځوانړي ټرک لکه دیو مست هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه .... یو درز اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډې کړېکه یوه ذرهٔ بوګنوؤنکې غونډې کړېکه راپورته شوه .... څومره هیبت وهٔ په دغه کړېکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړېکه کښې ..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړېکې څو د ځواؤ شاموبود خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او چې آفتاب له راؤرسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې غړېده .... په وینو کښې لېت پېت خپل خدائے ته رسېدلےؤ ..... د ماشوم آفتاب سر د ځوانړي ټرک پایو چخړې کړے وهٔ ..... هرچا دا نقشه اوکتله هرچا دا ذرهٔ بوګنوؤنکې ننداره اولیده .... د هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل ... او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله بې خبره په خاورو کښې پروت داسې ښکارېده وچې لکه مسکے وهٔ تا به نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نهٔ وے چې آفتاب یو بې پرواه ډرائیور د خپل ټرک د پایو د لاندې چخړې کړے دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ټرک او وهلو ..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تانه د ټول عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې ..... او مور ..... ؟ د مور په ذرهٔ تیاره راغله ..... مور بې هوشه شوه .... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو .... مور دغه سپېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز او نهٔ زغملے شو .... مور بې هوشه ، دَ ځان د حاله بې خبره کوره پرته وه ، او پلار سرتورے سر او پښې اېله پښې د خپل زوے د کتو د پاره په منډه را خلاص وَه .... رونړو هغه نقشه درته نشم بیانولے - دَ انسان زړهٔ دد غه نقشې د لیدو او اورېدو توان نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو... شهین خاوُرو ته او سپارلے شو.... مور د پرې و پنا کانې وکړې .... ډېرې چغې او سورې ئې اوو هلې - خو مرې په ژړا چرې نهٔ دي ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه ، دآفتاب دَ سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه ؟ .... دَ ټرک دیو د ډرائیور لږې غوندې بې احتیاطي .... د ټرک د ډرائیور لږ غوندې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملاتیر ئې مات کړو .... دیو مور دَ زړهٔ په سر کښې ئې زخم جوړ کړو.... څومره کورونه دَ ټرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل .... څومره کلونه ئې اوړژول .... څومره کلي ئې د خاوُرو سره خاوُرې کړې ...... اے رونړو ولې ! .... دا ولې دا سې کوئ .... دا ولې دَ زړونو آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران ژړوئ .... دا ولې تور سرې کنډه کوئ .... دا ولې دَ تور سرو خونې ورانوئ... مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے دَ ټرکونو او بسونو خاوندانو دَ خدائے خاطر او کړئ .... لږ روښئ لږ په قلار شئ - دا سې په هوا مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غوندې فائدې د پاره تا سو څومره لوئے جرمونه کوئ .... دا سې جرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي......

اے د هغې تبرک خاوندہ چې آفتاب دې د خپل تبرک دلاندې څخړې
کړے وہ .... ته څه خبر ئې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا دہ د خپل زوئے په قبر په ژړا تېره
کړې دہ .... ته څه خبر ئې چې د دہ د زړہ نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه ئې خبر چې د دہ د زړہ د تل نه راختلو سوؤ
لوؤ فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
..... احمد مجبور وہ .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیازبین
آفتاب په دې لوېې څو شي بیابان ادیرہ کښې یوا ځې ته شو پرېښودے
...... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تبرک خاوندہ ،
راشه لږ د احمد د زړہ په برودو کښې اوګوره چې ستا لږې غوندې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زہ دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - څو اے د تبرک دا مجبور په دې دلیل به ته کښې د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالیٰ به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اے احمده دا پاسه - دا څه چې کورته لاړ شو مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړہ دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پهې کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلے) سحر شي، ماښځين شي، ماځېګر شي ماسختن شي
دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند دَ خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا دَ ژوند ډيوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړ کېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد يوه نرۍ غونډې څپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې څپه به يې ګل کړي ..... او بيا .... ؟ دې آبادې او ودانې دنيا نه به ..... دغمونو مصيبتونو او تکليفونو دَ دې دنيا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي.. دقبرستان هغه چُپې چُپيا ته ورسي .... دوه لاس او دوه پښې به دمنتونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا .... ؟ بيا به دغه تور لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دَ تسلۍ شته او نهٔ څوک دَ داد ګيرنې .... زوړے نشته چې دَ فرياد سره رامنډې کړي چې ..... "وې بابا... څهٔ تکليف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم" .... لُور نشته چې د وې سره رامنډې

کړې چې .... "د خپر شه بابا - ولې بابا .. څه دي؟" بنځه نشته ....
مور نشته ..... خپل نشته - پردي نشته .... یو ځان .... یو د لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختۍ او اسانۍ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختۍ اسانه وي .... تور تیپ لحد به رڼا خانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سړوتکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړوتکو به مونږ تر قیږو
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتیږو ..... ډیر سخت مقام
دے رونړو ډیر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده......
د ابدي ژوند د شروع کیدو مقام ډیر سخت دے ..... راځئ رونړو
چې هغه سختۍ ځان ته آسانې کړو .... راځئ رونړو چې د لحد سرې سړوتکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض کینې
او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټۍ
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتحول معراج ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کړو .... دا ځکه چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څهرې په ځائ د انسانانو د ګلو د نېږې او پاکې پاکې او ښکلې
څهرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه ... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړه د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د روښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مئېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ
روښو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سر ګسکے شي ...... راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا موږ د ګلګیچونو ..... پېچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو ....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... نېغه لاره موږ پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر تر کومه به موږ دغسې تیکرې نوړو ....
تر کومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه ..... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنږدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنږدې کوي .... دا منزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ او وهلے شي ..... او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لا رختمه شوه نو بیا؟ ..... ځه په وروستو هیڅ
هم نشته ..... ځه په شا هیڅ هم نشته .... بیا ځکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ ته مکړه په کچه کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډیر ژور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کوټ
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایېدادونه
به شاته پاتې شي ... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ پکار نه شي .... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي ..... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تیرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پریږده ، په شودو کښې اوبه اچول
پریږده ، ناجائز کاروبار پریږده ، ملاوټ پریږده، غل بازاري پریږده -
که ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... رونړو اوویرېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو ګورے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مښتېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي پیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې ليکلې دے .... نو د داسې حقيقت نه سترګې پټول کني هوښيار تيا ده؟ .... د داسې حقيقت نه بې پرواه کېدل کني عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښيارتيا نشي وئيلے - دې ته عقل مندي نشي وئيلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او د دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر.... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه کۀ ته اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدايه! تۀ انسان په صحيح معنوکښې انسان کړې .... اے خدايه تۀ مسلمان په صحيح معنوکښې مسلمان کړې ....چې انسان ستاپه دې دنيا کښې د ژوند په خوند پوهے شي - آمين

ه

سکر شي - ما سپخين شي ماځيګر شي ما سختن شي
د ژوند ګهړي ګمبزي ناګهانه به پوره شي
(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library